XVII. évfolyam 23. szám. Ára: 1 forint 1961. június 8

Ludas Matyi

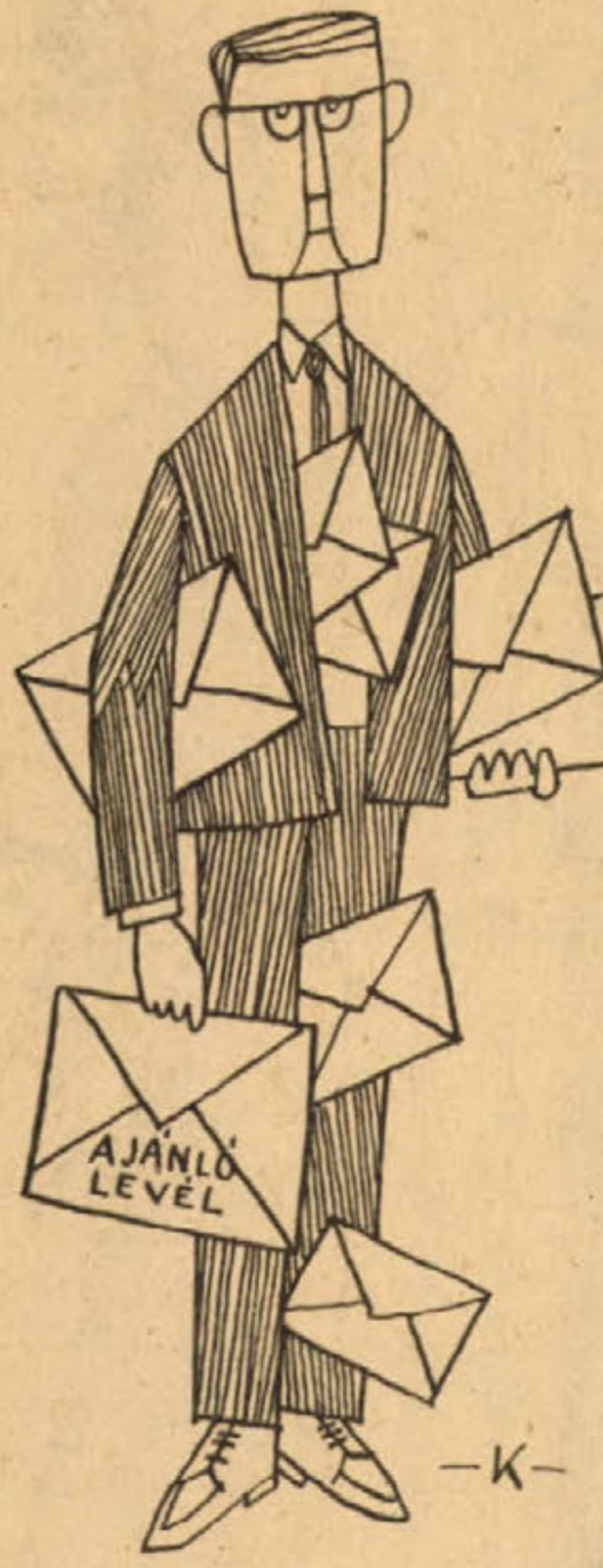

Gerő Sándor rajza

— Mi az, itt senki sem köszön vissza az embernek?

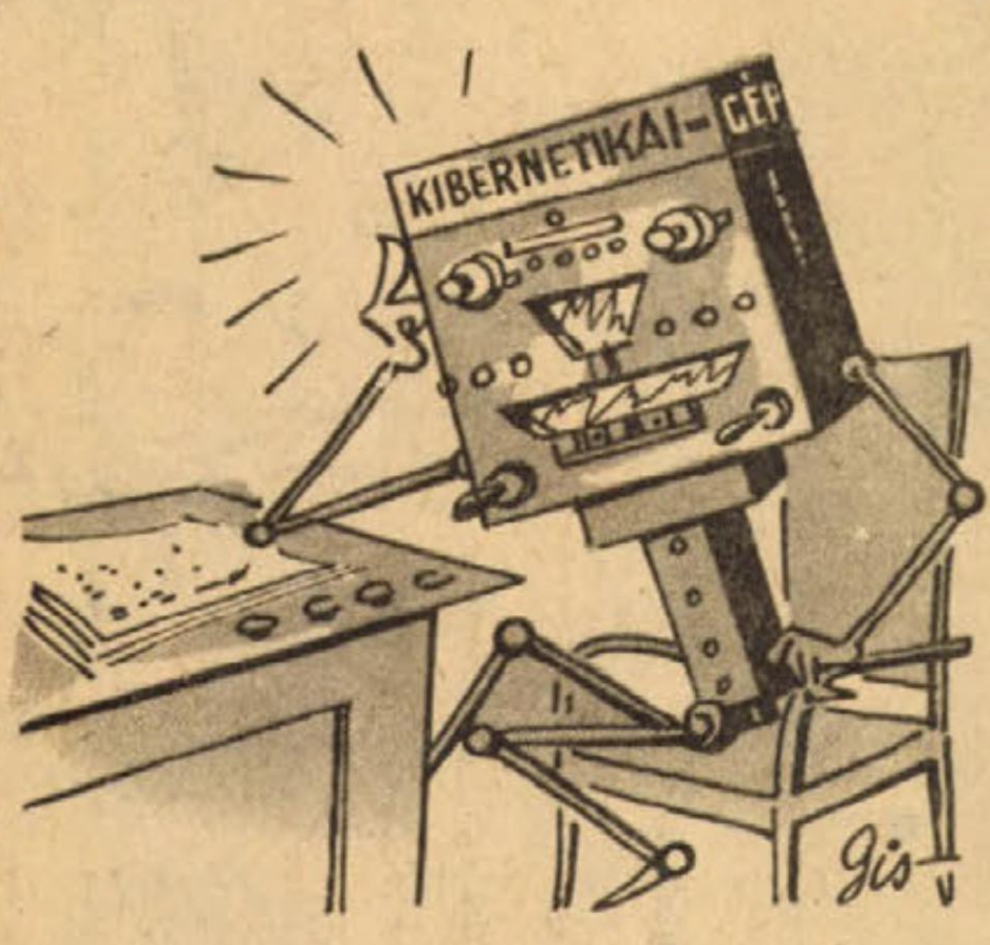
— Az a helyzet, kérem, hogy a Komlós kartárs szokott visszaköszönni, de ő most szabadságon van!...

Felvételi vizsga a levelező-tagozaton

Egy jól felkészült jelölt

Korszerű filozófia

– Gondolkodom, tehát vagyok!

Minőségi ellenőrzés

– Asszonyom, kész a szerelés...

PIACKUTATÁS

A Főruci nagyon fontosnak tartja a piackutatást. Az Alruci pedig nagyon fontosnak tartja a Főrucit. A Főruci utasította az Alrucit, folytasson széleskörű piackutatást valamely közérdekű szakmai kérdésben. Az Alruci vezetői tanácskozni kezdtek, miről kutassanak piac...

Jó lett volna tudni: a csíkos vagy az egyszínű ruhát szereti-e jobban a közönség.

Ezt azonban nem volt tanácsos kutatni, mert a közönség — úgy gondolták — valószínűleg a csíkosat szereti jobban, Pötterer, a Főruci igazgatója, viszont utálja a csíkosat, következésképpen az eredményt személyeskedésnek fogja tekinteni.

Célszerűnek látszott volna azt is megvizsgálni, hogy az egygombos, avagy a háromgombos zakó a népszerűbb. Az ám, de az Alruci egyáltalában nem kapott háromgombosat — amit a közönség kedvelt —, egygombosból pedig 5000 darab volt raktáron. Az értekezleten mégis az a vélemény alakult ki, hogy ezt a problémát megfelelő kérdés-feltevéssel át lehet hidalni. Például így:

— Ugyebár Ön nem szereti az egygombos zakót?

Vagy:

— Miért tartja finomnak, ízlésesnek, divatosnak az egygombos zakót?

Esetleg:

— Ön is elítéli azokat, akik háromgombos zakót hordanak?

Végül:

— Mi a véleménye arról, aki háromgombos zakóban jár:

jampec
huligán
szélhámos

(A nem kívánt rész törlendő.)

Végül is úgy határoztak, hogy nem bolygatják a gombokat, mert kényes kérdés, meg aztán gombház sej... egyhelyébe ezer téma is akad.

Így jutottak el az igazi, legeslegfontosabb témához:

„Milyen színű alsónadrágot hord és hányat? — ez volt a kérdés, alatt pedig a megjegyzés:

„Kedves Uram! Kérjük, hogy fontos népgazdasági érdekből szíveskedjék kitölteni kérdőívünket. Véleményét teljesen diszkréten kezeljük. Nevet nem kérünk; csupán a következő rovatok kitöltésére számítunk:

Pontos cím, utolsó bejelentett főbérleti lakása... telefonszám... anyja neve... beceneve... vallása... gyermeke kapott-e BCG-t... lakása kapott-e DDT-t... származása... keresztanyja eredeti foglalkozása 1948-ban, 1935-ben és 1526-ban?...?"

A válaszok többé-kevésbé hiányosan, de befutottak. Volt köztük néhány értelmesebb is. Például:

„Fehér alsónadrágot hordok és egyszerre csak egyet."

„Hupikéket. Hetvenkettőt."

„Maga kis kíváncsi..."

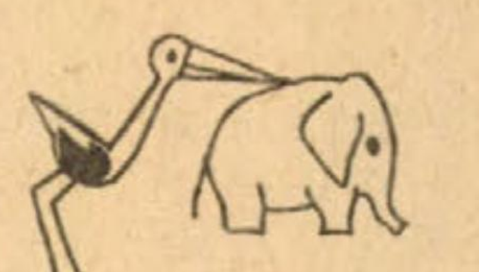
Az Alruci összegezte a piackutatás eredményét, és jelentését félvászonkötésben továbbította a Főrucihoz, amelytől dicséretben részesült.

Novobáczky Sándor

Állatkerti krónika

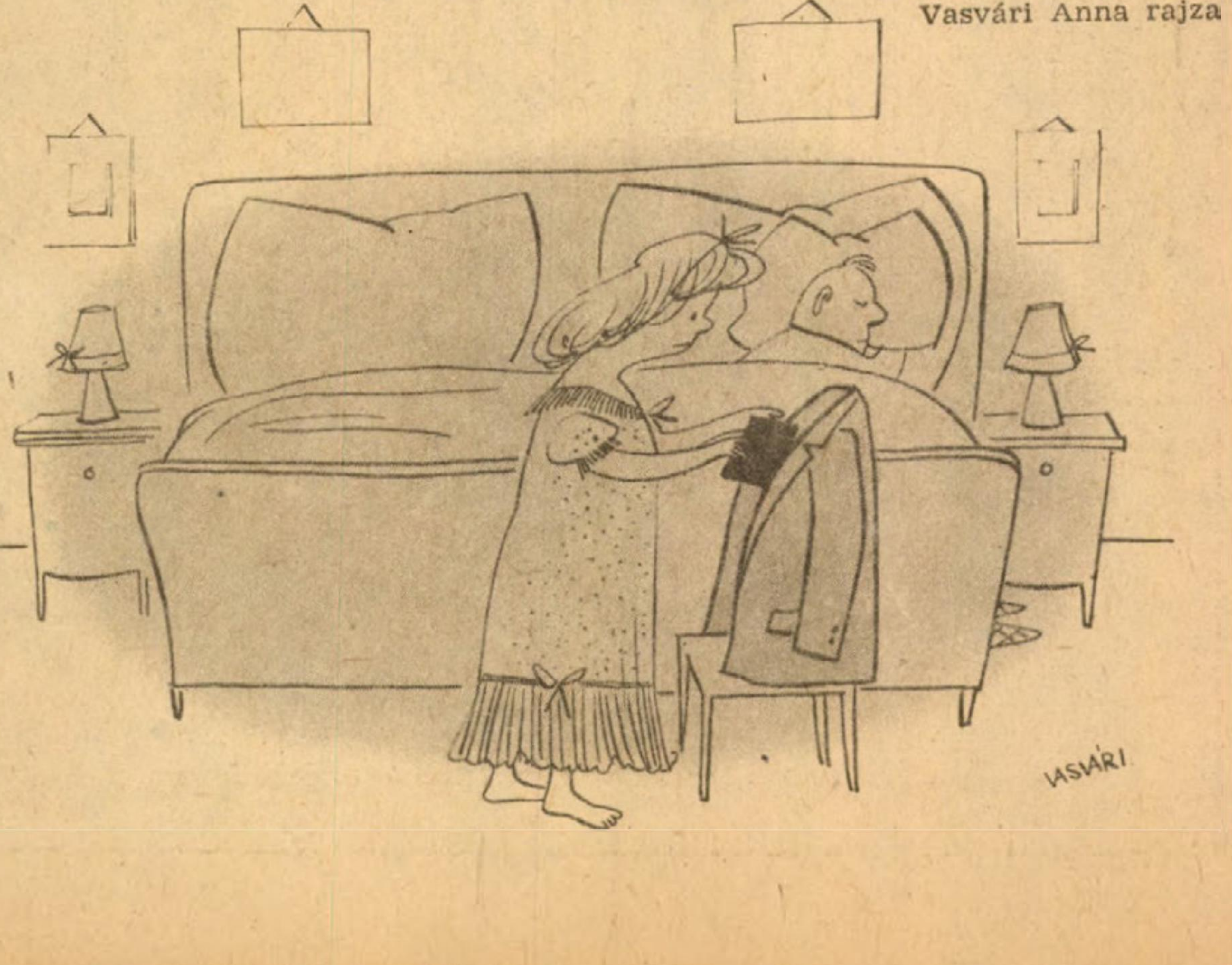
Az újszülött elefántbébit,
Mint a madárház nyilatkozta:
Komoly súlyából sejthetően
Biztos, hogy nem a gólya hozta.

H. F.

Háztáji nyereségrészesedés

Vasvári Anna rajza

Kettan beszélnek

— Arankám, drága szép Arankám... Nem bírom tovább! Ha nem lesz a feleségem, de záros határidőn belül, én a vízbe ölöm magam! Két éve várok arra, hogy igent mondjon... Két éve epekszem maga után...

— De Gyula, hát nem megbeszéltük, hogy megvárjuk a vita végét? Látta már az Asszonyújság mai számát? Még mindig érkeznek a hozzászólások!

— De Arankám, drága szép Arankám, a rádióban már eldőlt a vita! Hát nem kimondták tegnap, hogy nem baj, ha az asszony hat héttel idősebb a férjénél? Három hónapig vitatta ezt a kérdést a Szerelmi Figyelő, s maga most semmibe veszi a döntést? Arankám, drága szép Arankám...

— Ne legyen feledékeny, Gyula! A Szerelmi Figyelő szerkesztője csakugyan azt mondta, hogy nem baj, ha az asszony idősebb, de hozzátette, hogy „azért persze jobb, ha a férfi az idősebb". Nem emlékszik rá?

— Arankám, drága szép Arankám... Akár jobb, akár nem jobb, én fiatalabb vagyok magánál hat héttel. Mi az a hat hét?

— Látszik, hogy még nem olvasta Kenéz Artúrné levelét Szolnokról, a mai Asszonyújságban.

— Mit ír Kenéz Artúrné? Mit ír?

— Felolvasom magának. „Én csak azt mondhatom, nem jó az, ha az asszony az idősebb. Én annak idején szerelmi házasságot kötöttem. Idősebb voltam az uramnál, de mindösszе csak másfél órával. És mégis, házasságunk negyvenötödik évében a férjem vén szipirtyónak nevezett. Okuljanak az esetemből a mai lányok!"

— De Arankám, drága szép Arankám... Hát Kenézné miatt legyünk boldogtalanok? Hiszen... nincsak! Nézze csak! Olvassa csak! Hallgassa csak, mit ír Blazsek Alfonzné Cinkotáról! „Higgyék el, nem számít, hogy ki az idősebb." Hallja, drága szép Arankám? Hallja? „Én ötvenkét éves koromban mentem férjhez, harminc évvel voltam idősebb, mint a férjem. Igaz, hogy csak nyolc napig éltünk együtt, de az a nyolc nap micsoda nyolc nap volt!" Látja, drága szép Arankám, ilyen is van! Tartsuk hát meg a lagzit! Két éve várok rá!

— Ne legyen olyan heves, Gyula! A rádióban már eldőlt a vita, most még megvárjuk az Asszonyújság szerkesztőségi véleményét, aztán rendezünk a Televízióban egy „Nyílt tárgyalás"-t, s végül ankétot kezdeményezünk az Esti Hírlap „Itt a budapestiek beszélnek" című rovatában. A házasság komoly dolog, Gyula, nagy elhatározás, Gyula, okos ember kikéri a többség véleményét, Gyula!

— De Arankám, drága szép Arankám, ez még legalább egy fél év! És oly rövid az élet!

— Ha az élet rövid, milyen kevés egy fél év, Gyula!

— De drága szép Arankám, annyi minden történhet egy fél év alatt!

— Gondolja? Akkor lehet, hogy a Tibor mégis elvesz feleségül?

— A Tibor!? Hiszen ő tíz évvel fiatalabb, mint maga!

— Ez igaz. De Tibornak van egy nagy előnye.

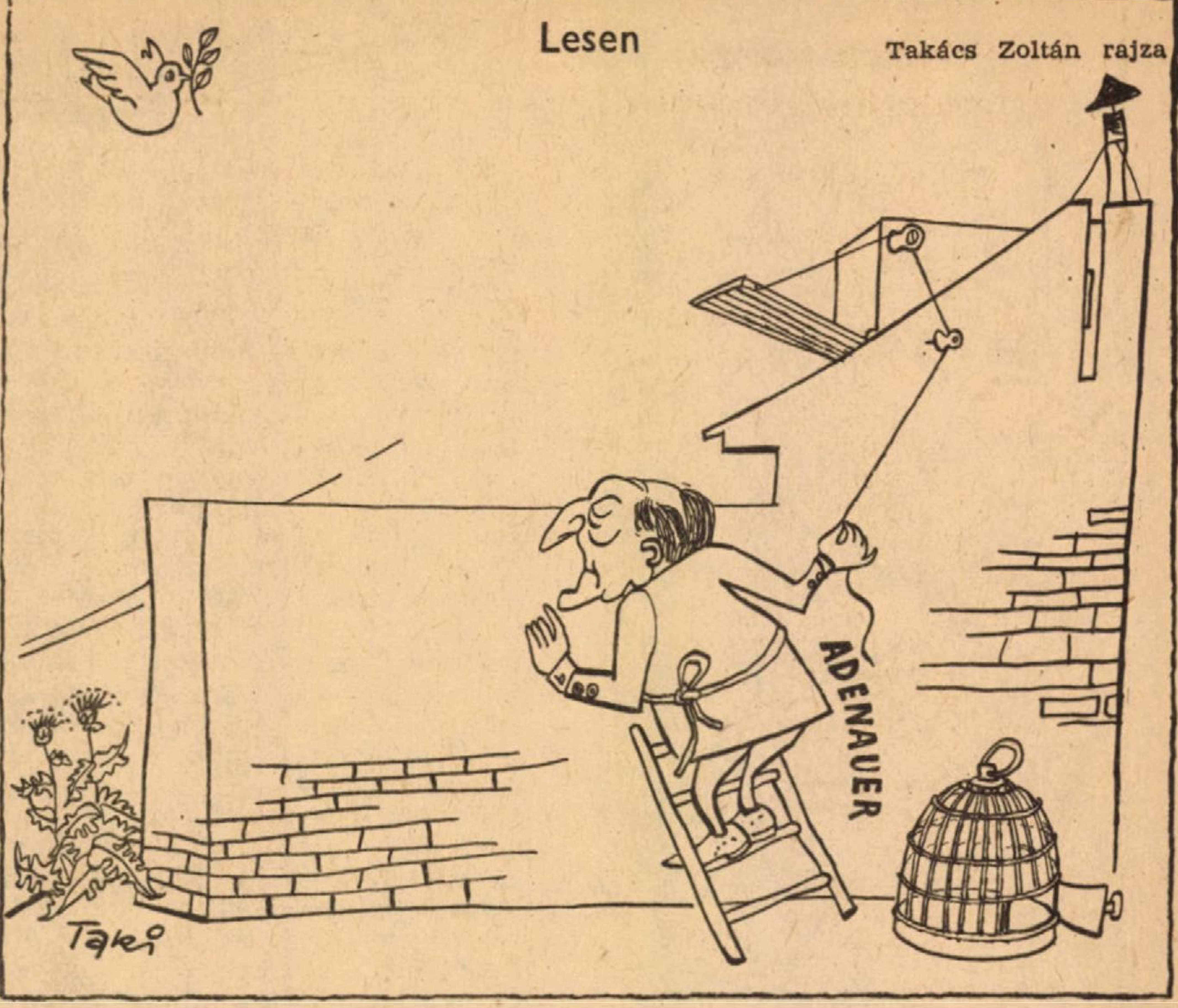
— Mi a Tibor előnye, drága szép Arankám?

— Az, hogy szeretem.

Tabi László

Lesen

Takács Zoltán rajza

Üdülőben

Szegő Gizi rajza

– Miért adtak nekünk szobát a harmadik emeleten?
– A földszinten kezdtük a beosztást és a fiatalok fürgébbek voltak.

Későn

Gerő Sándor rajza

– Kérem, én már tegnap is megmondtam, hogy kifogyott a KRESZ-könyvünk!

Érdekes eset

Hegedűs István rajza

Az eladó bókol

Schwott Lajos rajza

LEVÉL a túlszervezésről

Tisztelt Uram!

Egy Ön szerint bonyolult hivatali eljárás kihozta a sodrából, miért is a következő meggondolatlan kijelentésre ragadtatta magát: „Az a baj nálunk, hogy túl vagyunk szervezve...” Az egész hivatali, pénzügyi és kereskedelmi apparátusunk túl van szervezve — fejtegette Ön, és mindmáig nem tudtam felháborodását csillapítani.

Elvi ellensége vagyok az ilyenféle sommás megállapításnak, és az alábbiakban bizonyítom, hogy menynyire egyoldalúan vélekedik. Elég lenne annyi is — gondolom —, ha Ön kezébe venné a „Népi ellenőrzés” című rendkívül érdekes lapunk májusi számát, amelynek utolsó előtti oldalán két jól sikerült fotó látható. Mindkét felvétel derűs eladókat és derűs vevőket ábrázol. A fotók aláírása elmondja, hogy a népi ellenőrök megállapítása szerint a Röltex 60-as számú fiókjában, a Mártírok útján bevált az új eladási forma. A vevők és az eladók is megkedvelték a nemrég bevezetett együtemű kiszolgálást, mert gyors és egyszerű: az eladó blokkol, felveszi a pénzt és kiadja az árut. Valóban csoda ez az új eladási forma, a hocinesze. Semmit sem öregszik, pedig már néhány ezer éves, de napjainkban mégis csírájában hordja az újat a Mártírok útján.

De szolgálhatok más példával is.

Ez év januárjáig — a megjelenés után három napon belül — kifizették a szerkesztőségek a rajzolóművésznek azt a képzőművészeti alkotást (rajzot, karikatúrát), amellyel a művész a lapot és olvasóit megörvendeztette. Januártól egyszerűsítették az eljárást. Most tehát, a megjelent rajzért vagy karikatúráért a szerkesztőség kiutalja a művésznek járó honoráriumot, de az egyszerűség kedvéért nem fizeti ki, mint azelőtt, hanem a kiutalást átküldi a lap kiadóhivatalának. A kiadó írásban felkéri a Nemzeti Bankot, hogy a nála lévő számláját a Képzőművészeti Alap javára terhelje meg az összeggel, egyben tudatja az Alappal, hogy a művész mennyi pénz felvételére jogosult. Az Alap levonja a megfelelő adót, és átír az OTP központjának, hogy a Magyar Nemzeti Banknál lévő számlájáról a kiadó terhére „emelje le” a művésznek járó honoráriumot. Az OTP központja, miután a „leemelést” végrehajtotta, értesítést küld a művész lakóhelye szerinti OTP kerületi fióknak, hogy a művésznek fizesse ki azt a néhány száz forintot, amely őt a rajzokért megilleti. Az OTP kerületi fiók levélben közli a művésszel, hogy a honorárium rendelkezésére áll. A művész ilyenkor vagy elmegy az őt értesítő OTP-fiókhoz, és felveszi a pénzt, vagy intézkedik, hogy postautalványon utalják át szerkesztőségi címére, minek utána a honorárium posta útján meg is érkezik a szerkesztőségbe, ahol az a titkárnő veszi át, aki eredetileg a kiutalást eszközölte és azelőtt mindjárt ki is fizette.

Ennek az egyszerűsített megoldásnak a fentebb említett Röltex-féle együteműséggel szemben az az előnye, hogy hétütemű, és hetekig

tart; részt vesz benne a honoráriumot kiutaló szerkesztőségen kívül a kiadó, a Nemzeti Bank, a Képzőművészeti Alap, az OTP központ és az illetékes kerületi fiók, valamint a Magyar Posta is.

Beláthatja tehát, tisztelt Uram, nincsen igaza: egyáltalán nem vagyunk túlszervezve. Hiszen a kiutalásról nem kell értesítést küldeni sem a Beruházási Banknak, sem az IBUSZ-nak, sem a Népstadion igazgatóságának, sem a Fővárosi Cirkusz Vállalatnak, de még a Pénzügyminisztériumnak sem.

Viszont azért a Röltex-től lehetne tanulni. Legalább egy kevés együteműséget! Még magasabb szinten is...

Földes György

Julika tárgyal

Pusztai Pál rajza

Miloslav Svandrlik:

ELŐTTÜNK A VÍZÖZÖN

Bocsássa meg az Olvasó, hogy filozófálok, nekem azonban az a véleményem, hogy igazságtalanság lenne megakadályozni, ha valakinek olyan féktelen tehetsége van hozzá, mint nekem.

Tegnap, vacsorám elköltése közben égi jelek figyelmeztettek, hogy a világot szörnyű vízözön fenyegeti.

Legelőször is emberbaráti érzésem lépett működésbe. Az a legjobb, gondoltam, ha a széles tömegeket teljes nyíltsággal figyelmeztetem: az emberiséget pusztulás fenyegeti nemre, korra, vallásra való tekintet nélkül. Gyakorlati ember lévén, rögtön számolni kezdtem. Összeszámoltam a hajókat, amelyek a Prágai Gőzhajózási Társaság rendelkezésére állanak, hozzáadtam azt a néhány száz csónakot, ladikot, amik a sportegyesületek tulajdonában vannak, s rögtön arra a felismerésre jutottam, hogy az emberiség legnagyobb része így is a vízözön hullámaiba veszne. Az érdekeltek aligha lennének tekintettel embertársaikra, egymást ölnék-gyilkolnák, hogy feljussanak egy úszó alkalmatosságra. Rettegve jutott eszembe, hogy magam is a tolongók között lennék, és másnap a reggeli lapban az én nevem is benne lenne a vízbefulladtak listáján.

Aztán a fejembe villant a megoldás másik módja: az elháríthatatlan katasztrófát mindössze néhány, kiválasztott emberrel kellene közölnöm. Jobban mondva, csupán legjobb barátaimat kellene értesítenem. A rendelkezésre álló hajók és csónakok csekély számához képest éppen elegendők lennének. Persze, csak abban az esetben, ha befogják szájukat, és nem adják tovább a hírt. Ez azonban nehezen feltételezhető. És ha sikerülne is a dolog, ha minden barátom ott lenne velem a fedélzeten, vajon nem vetnék-e szememre, hogy nem az egész emberiség megmentésén járt az eszem. Szememre vetnék egyénieskedésemet, fejemre olvasnák, hogy rossz a viszonyom a kollektívához. Hálátlansággal jutalmaznák jóságomat!

Elvetettem hát mindkét tervemet. Ezért a legértelmesebb és a legcélravezetőbb utat választottam. Egyetlen szót sem szólok senkinek, és csak saját bőrömet fogom megmenteni. Az egyik hajót színültig megtöltöm elemózsiával, aztán ágyba fekszem, és kényelmesen szunyókálva várom a borzasztó jövőt. Ha pedig a vízözön éjjel, hirtelen, koromsötét éjszaka lepné meg az emberiséget, a legértelmesebb élőlény fájdalom nélkül pusztulna el. A fájdalom nélküli vész szép, megnyugtató tapasz lenne lelkiismeretemen. Az Egyesült Óceánok kellős közepén boldogan élnék hajómon és két, tápláló falat között felismerném, hogy a legértékesebbet, a legdrágábbat mentettem meg. A legértékesebb és a legdrágább magam vagyok!

Szóval, hogy másképpen mondjam: ha hirtelen vízözön lenne, pontosan ugyanazt tenném, amit most teszek, amikor nincsen vízözön.

Csehből fordította Szűcs István

De Gaulle a Szaharára gondol...

Erdei Sándor rajza

– Ki hallott még ilyent? Franciasaláta, olaj nélkül?...

Babonás pár

– Mondja, Pista, biztos, hogy ez csalán? Akkor tartsa egy kissé fölém is...

Az űrhajózás korában

– Te, naiv lélek, te! Azt hiszed, hogy csak te tudsz fára mászni?!...

KÉTLAKIAK

Ámbár Kabóc nem nagy község, mégis három dologról nevezetes: a keféjéről, a boráról meg a könyökfájásról. Lakói foglalkozásukat illetően kétlakiak voltak, ami annyit jelent, hogy emberemlékezet óta pendliztek a híres-neves kefegyár és a nem kevésbé nevezetes bort termő kabóci homok között. Csakhogy a kettőt egyszerre bírni nem lehet, ezért találták fel a kabóci könyökfájást. Mikor ugyanis elérkezett a tavaszi szőlőmunkák ideje, tömegesen lépett fel ez a furcsa betegség, olyan-

kor pedig megcsappant a kefegyártás, mert aki csak tehette, táppénzre íratta magát, és elment a szőlőbe kapálni. A kabóci könyököknek ugyanis volt egy titokzatos sajátságuk: csak a kefekészítéstől bántotta őket a fájás így tavasztájon, meg ősszel, de ugyanakkor a szőlőkapálást, azt állták vitézül.

Egy szó, mint száz, hosszú időkön át öröklődött apáról fiúra a speciális betegség, egészen addig, míg meg nem halt az öregdoktor és jött helyébe egy fiatal. Az új doktor pedig fejébe vette, hogy a kabóciakat kigyógyítja a különös nyavalyából, egyszóval itt az idő választani: szőlő vagy kefe. Hát csak elég annyi, hogy ezután, amelyik könyök szőlőkapálás idején fázósnak bizonyult, azt berakta gipszbe, meg a kart is, le egészen az ujjak hegyéig, hadd pihenjen az a kéz, nem igaz?

Jól számított a doktor. A kabóciak, akik emberemlékezet óta táppénzen kapálták a szőlőt, megriadtak ettől a kényelmetlen gyógymódtól, és pár nap múltán maguk bizonygatták, hogy nincs már semmi baj, hisz olyan szívós könyöke van a kabóci embernek, akár a kengurunak.

Szó, ami szó, hamar elmúlt a gipszbe-szuszakolt karok divatja Kabócon, és a szőlő se maradt munkátlan, mert kapálták munka után meg éjszaka feszt, miközben még azt is megátkozták, aki a tövét kitalálta.

*

Hanem jól mondják a doktorok, hogy a betegség ravasz dolog. Azt hiszi az ember, elmúlt, pedig csak lappang. Így esett, hogy mikor eljött az ősz, újra eljöttek a kabóciak is a doktorhoz táppénz tárgyában, mivelhogy kiújult a könyökfájás, beleállt a görcs, ilyen nyavalyás könyökkel meg ki az ördög tud kefét csinálni?

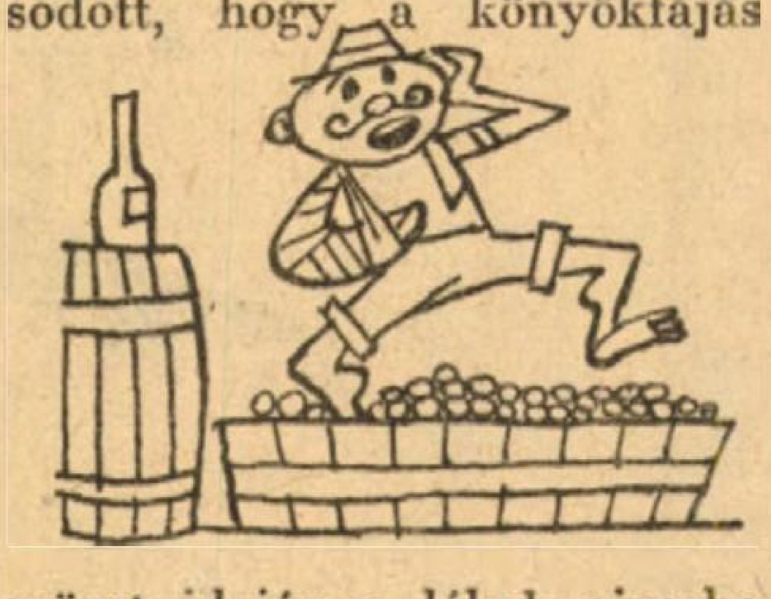
Csakhogy, mint azt már láttuk, a doktor feje se volt holmi aludttejes köcsög, amit a kerítésre akasztanak, volt abban a fejben egy és más. Rögtön csinált egy új diagnózist, miszerint a kiújult könyökbántalmak kórokozója nem más, mint a szüret.

„Ahogy pedig nem kapáltak táppénzen, úgy nem is fognak táppénzen szüretelni" — gondolta a doktor, aztán már rakta is fel a gipszkötést a fájós karokra.

És rakta, rakta egymás után, hogy mire észrevette magát, gipszbe csomagolt karral járt fél Kabóc. Csak most már eszükbe se volt a gipszet levétetni, a kefegyár meg bezárt két hétre munkáshiány miatt. A doktor nem tudta, hol hibázott, csak azt tudta, hogyha egy gipszbe rakott páciens ráköszönt, mindjárt meg is rándult a bajsza, mintha légy szállott volna az orra alá. Sokáig kutatta a titkot a doktor, míg végül is a bor adta a kezébe a nyitját. A jó, csípős-tüzes kabóci bor, amely még a süketnémát is megszólaltatná. Hát hogyisne oldotta volna meg Anti bácsi nyelvét, aki már a hatvan felé ballagván, csupán három litert vedelt belőle a doktornál. (Java korában megivott öt litert is, mint bárki más férfiember Kabócon.) Szóval Anti bácsi behúzta a három litert, aztán elővette a pipáját, megtömte nyugalmasan egy kézzel (mert a fél keze neki is gipszben volt), aztán a pipafüsttel együtt eregetve a szavakat, eképpen szólott:

— Azt kérdi, doktor úr, hogy s mint lehet az, hogy a tavaszi szőlőkapáláskor minden könyékfájós lerakta a gipszet, oszt visszament a gyárba dógozni, most meg szüretkor valósággal divat lett a gipsz Kabócon? Hát csak úgy lehet, hogy a szőlőt szüretkor nem kapálják, hanem — tapossák.

— Úgy . . . tapossák . . . — nyelt nagyot a doktor, akinek fejében egyszerre megvilágosodott, hogy a könyökfájás

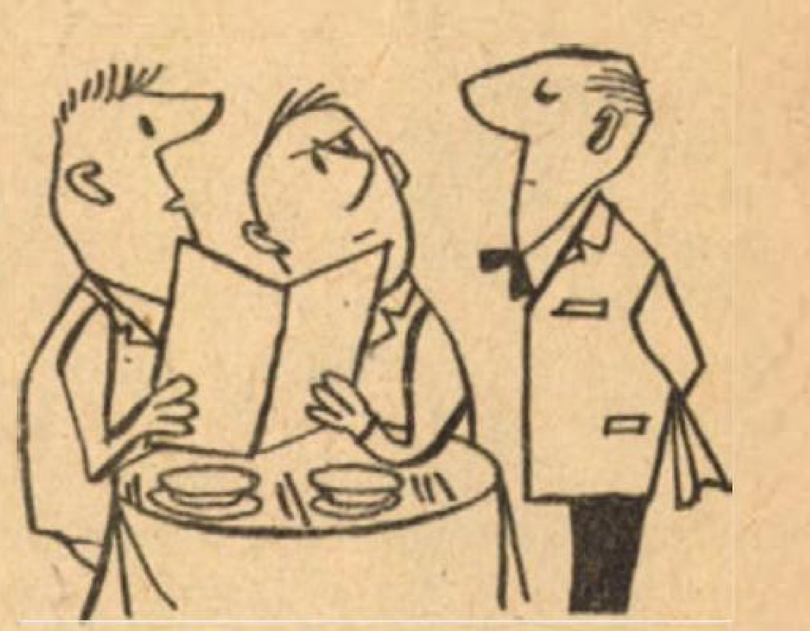
szüret idején a lábak gipszbe rakásával gyógyítható Kabócon.

Hanem a lábak gipszelésére — szerencsére — mégsem került sor. A kabóciak végül is belátták, hogy a doktornak van igaza, amikor azt mondja: egy embernek egyszerre nem lehet két lovat megülni. Ő csak tudja. Ért az anatómiához.

Fülöp György

Előlegezett bizalom

Két férfi tért be este az étterembe. Nagy nehezen szereztek egy étlapot, de kívánságaikat a pincérek a szokásos „nem az én asztalom!" jelszóval utasították el. Amikor végre előkerült az illetékes pincér, a megkívánt idei zöldborsó, a natúrszelet, és az idei cseresznyés rétes már a

kihúzott ételek listáján szerepelt.

— Kérem a panaszkönyvet! — mondta az egyik férfi ingerülten.

A panaszkönyvvel együtt megérkezett az üzletvezető is, de hiába kérlelte a vendéget, ne írjon be semmit a panaszkönyvbe, az hajthatatlan maradt.

— Most figyelj! — szólt oda az egyik férfi a társának.

Néhány perc múlva ott párolgott előttük az áhított ételek, primőrök egész sora.

— Hát ezt hogy csináltad? — kérdezte a másik csodálkozva.

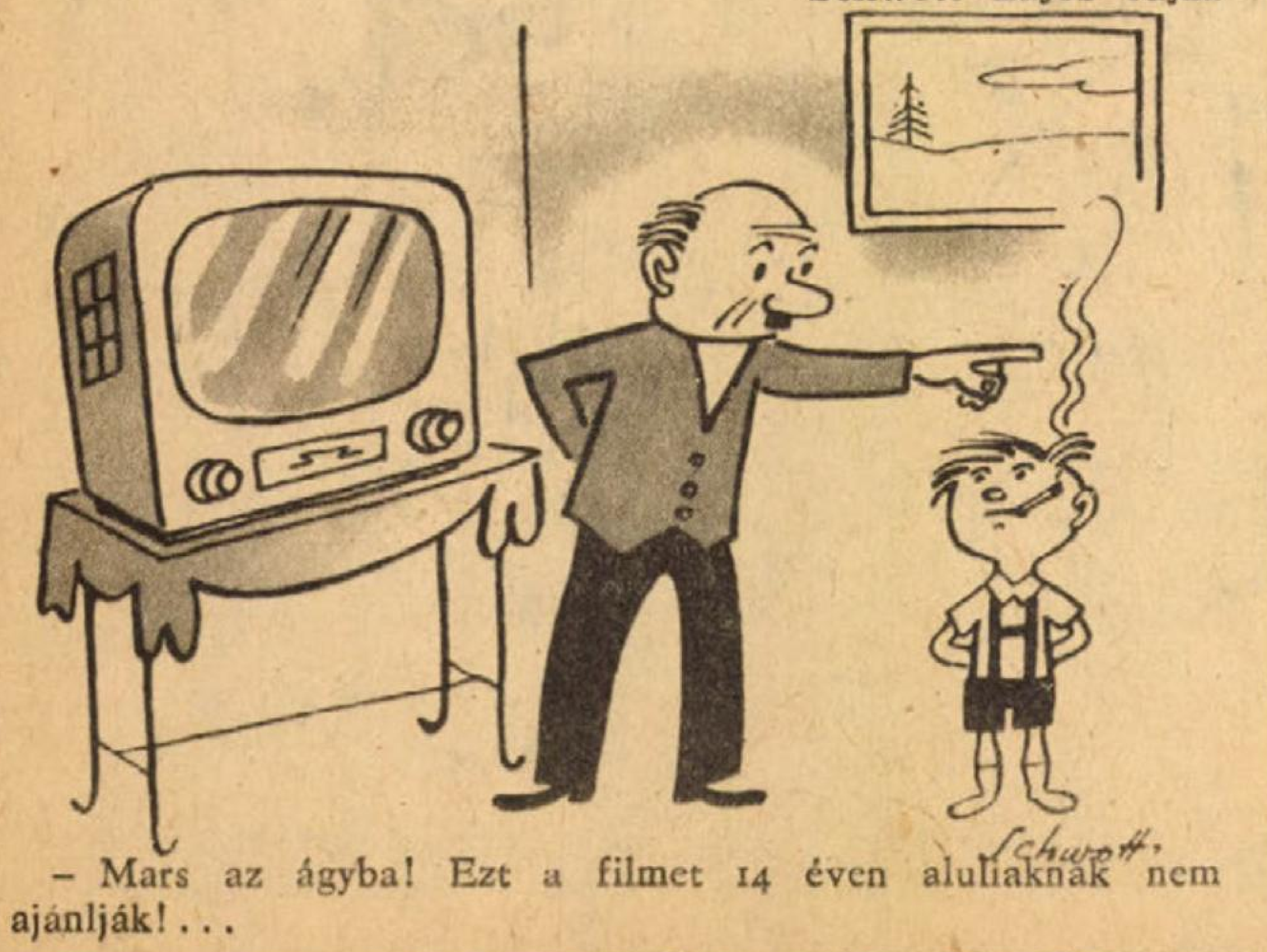
— Valami nagyon csúnyát írhattál a panaszkönyvbe... Vagy népi ellenőrnek adtad ki magad? . . . Nem, tudom már, azt írtad, hogy a minisztériumból jöttünk . . .

— Szó sincs róla. Egyszerűen előlegeztem nekik a bizalmat. Azt írtam a panaszkönyvbe: „Ilyen kitűnő, példamutató kiszolgálásban, remek ételekben még sehol sem volt részem!"

T. P.

Atyai szigor

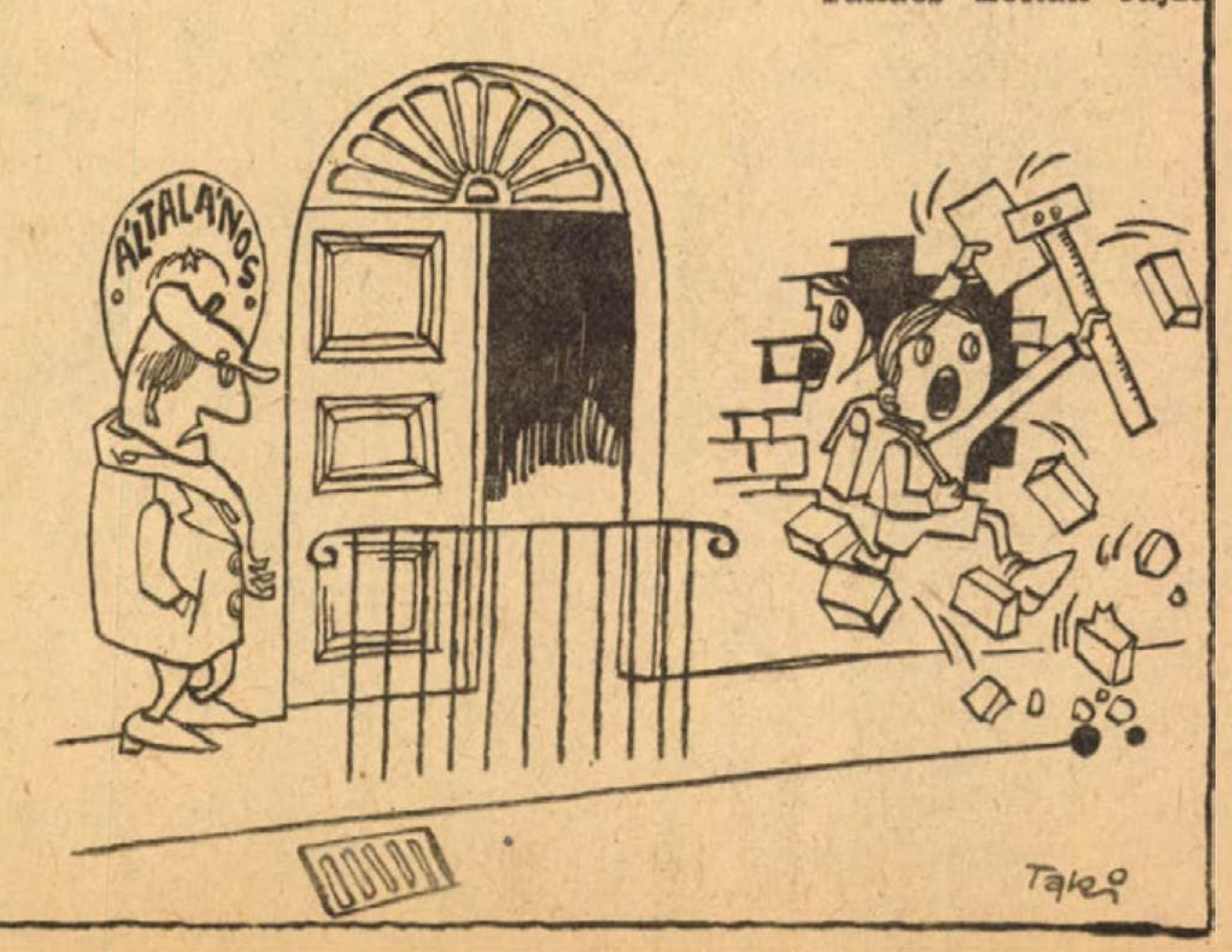
Schwott Lajos rajza

– Mars az ágyba! Ezt a filmet 14 éven aluliaknak nem ajánlják! . . .

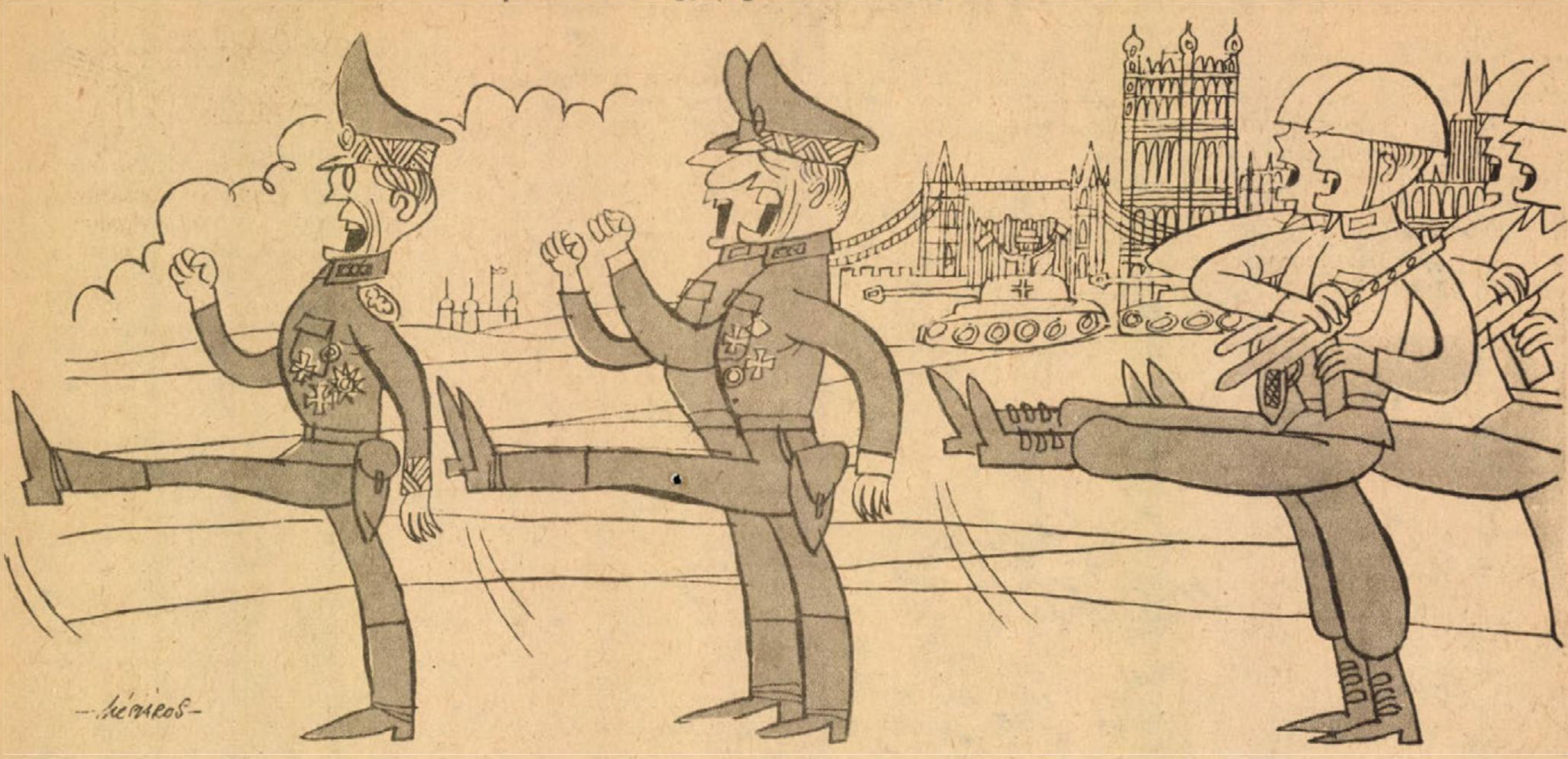
Vége a tanévnek

Takács Zoltán rajza

Német páncélos egységeket vezényeltek Angliába

Mészáros András rajza

– Denn wir fahren, denn wir fahren, gegen Engelland...

A humor könyvéből

ALEC GUINESS, a kiváló angol színész, nemrég tért vissza Londonba hosszú tanulmányútjáról, amelynek során három világrész közönségének is bemutatta művészetét. Egy újságíró ebből az alkalomból megkérdezte: lát-e lényeges különbséget az angol, amerikai, francia és ausztráliai színházi közönség közt?

– Nem – felelte Guiness. – Többé-kevésbé mind egyformán köhög.

*

MAKAI EMIL segédként vett részt azon a Hűvösvölgyben lezajlott pisztolypárbajon, amelyen egy képviselő golyója az egyik lapszerkesztő mellényzsebébe csúsztatott ötkoronás pénzdarabon akadt meg. A költő rezignáltan jegyezte meg:

– Engem az ő helyében agyonlőttek volna!

*

CHAPLIN, vándorszínész korában, egy figyelmeztető táblára, amelyen ez állt:

„Vigyázat, iskola!
Ne gázolj gyerekeket!!"

még hozzáírta:

Várd meg inkább a tanítót!!!

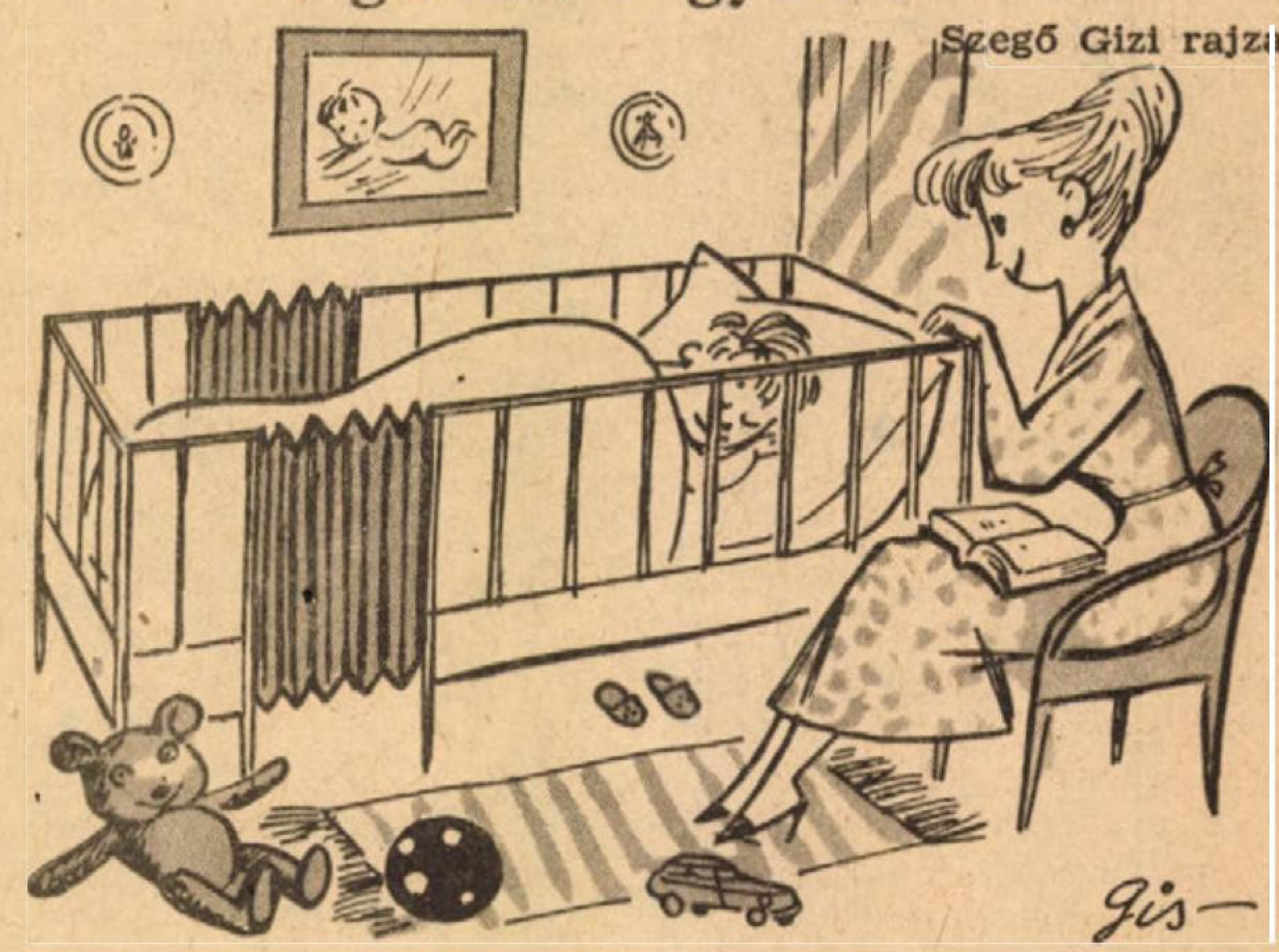
Halászcsárda

Balázs-Piri Balázs rajza

Megnőnek a gyerekek

Szegő Gizi rajza

Korszerű, csuklóságy-megoldás

Megbocsátás

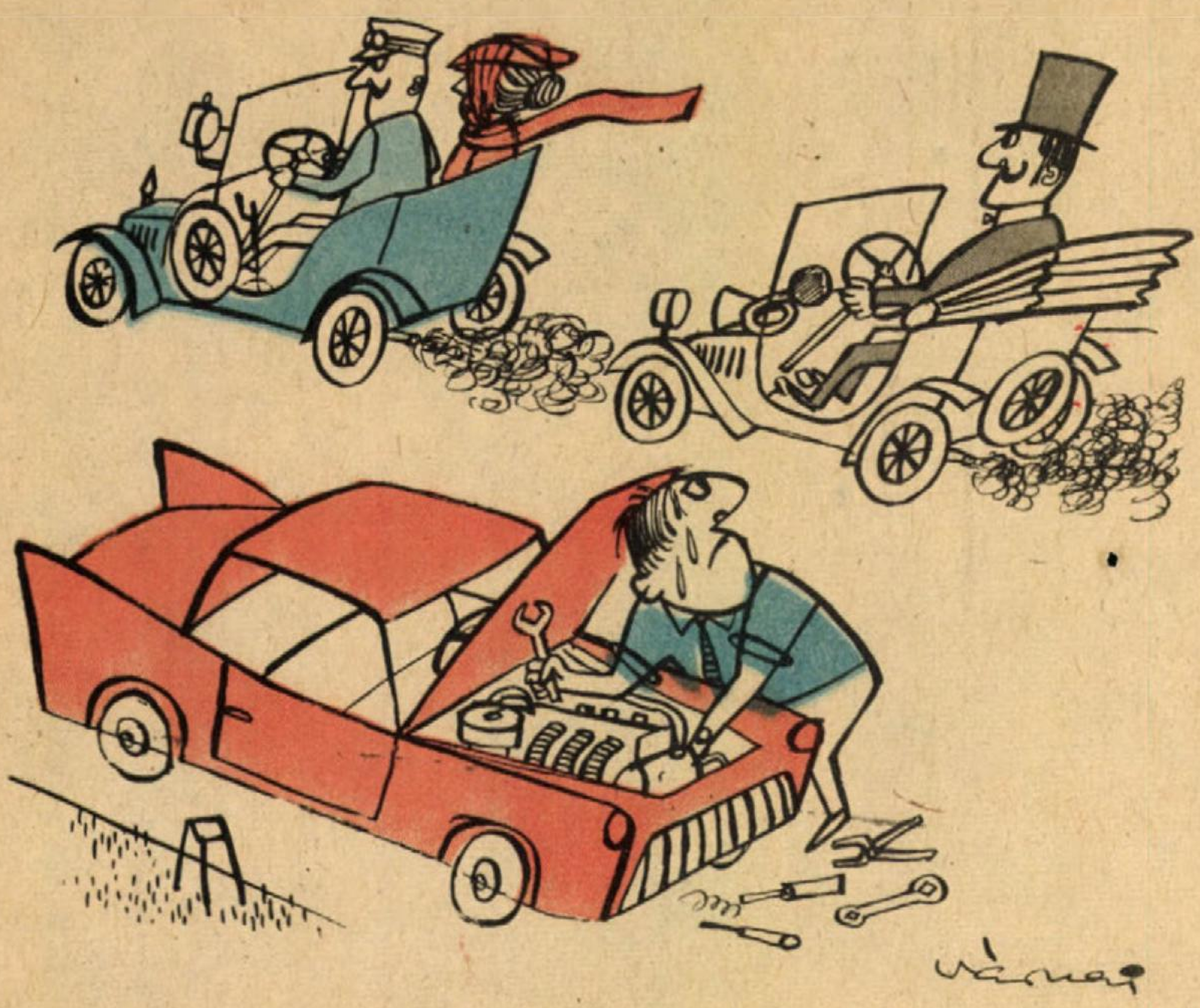
Vasvári Anna rajza

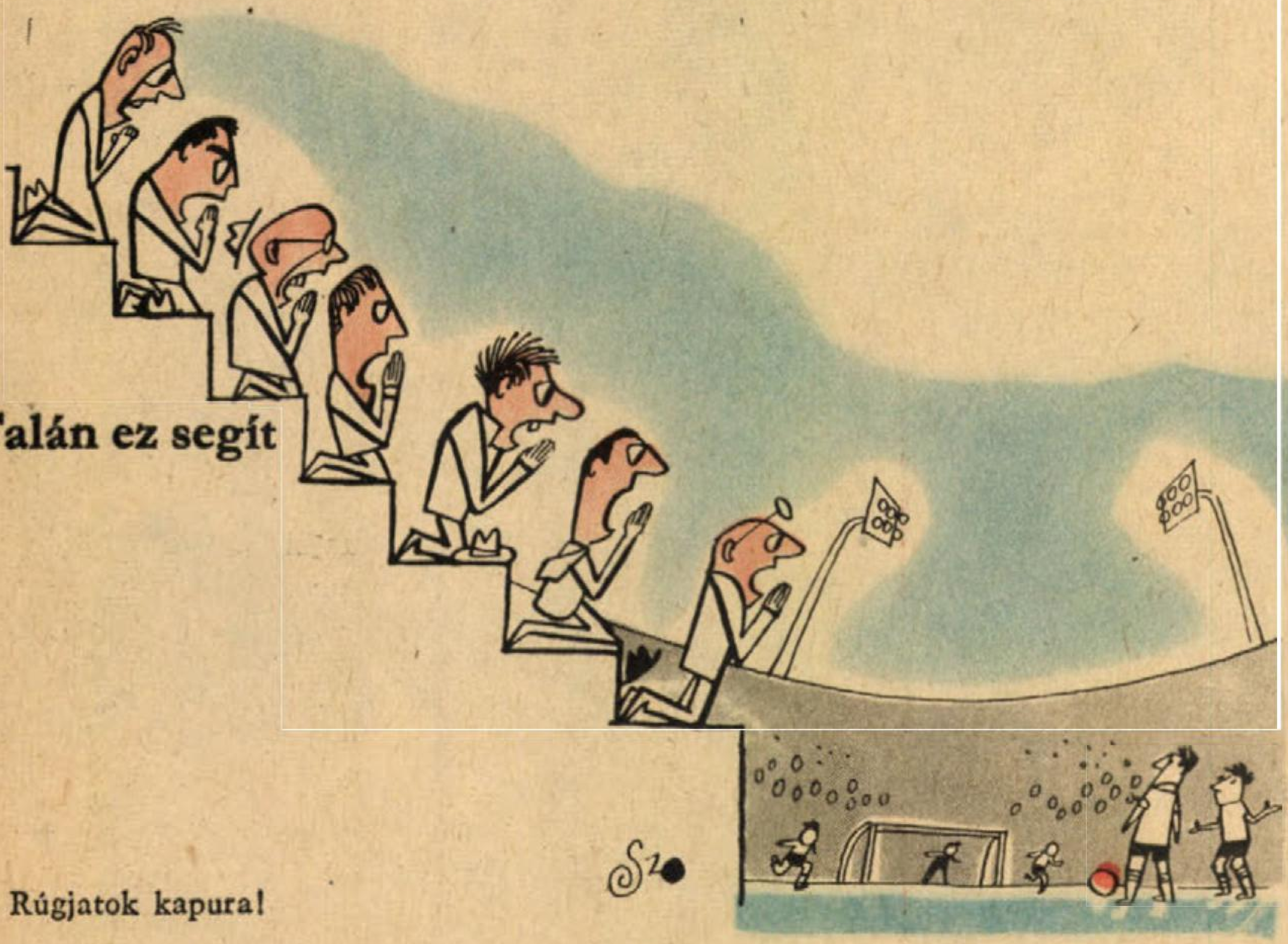

– Na jól van, kijöhetsz!

Megrendezik Budapesten az öreg autók felvonulását

Várnai György rajza

Talán ez segít

– Rúgjatok kapura!

Így olvastuk

Furcsa mértékegység

Az Ország-Világ riportja szerint Guatemalában ritka a pénz, s az ottani indiánok inkább cserekereskedelmet folytatnak, például hat darab paradicsomot adnak egy *darab* melászért. A melász ragadós, csirizszerű anyag, melyet darabszámra kezelni legalább olyan körülményes, mint mondjuk a kapros tökfőzeléket. Lehetséges, hogy Guatemalában kilóra adják a rumot, rőffel mérik a vajaskenyeret és tengeri csomóval a marhahúst???

Megnyugtató hír

Az Esti Hírlap a Tejipari Vállalat új gépi berendezéséről tudósít. Az új gépek lehetővé teszik, hogy „a tejet a telepre érkezéstől a palackok lezárásáig kéz nem érinti".

Mindenesetre jó dolog, hogy ezentúl nem fognak kézzel pancsolni a tejben, bár azt hittük, hogy ez eddig sem igen fordult elő.

Fejlett gazdasági élet

A Népszava útijegyzet írójának megállapítása szerint az NDK-ban az újítási díjakat előkalkuláció alapján folyósítják . . . „de ismerik az utókalkuláció fogalmát is".

Meggyőződésünk, hogy az NDK-ban nemhogy az utókalkuláció, de még a Kolumbusz tojása fogalmát is ismerik!

Zoológiai tévedés

Az Esti Hírlap kis tárcájában olvastuk, hogy „Ravatin ismert minden zugot, ahol százlábúak bújtak, csiborok tanyáztak". Ez a Ravatin úgy látszik mégsem volt szakavatott bogarász, s aligha ismert olyan zugot, ahol csiborok laktak. A csibor ugyanis vízben él, zugban csak akkor található, ha valaki megfogja, és erőszakkal odahelyezi.

Dr. Árgus

Hol lehet szomjanveszni?

Mészáros András rajza

A Szaharában . . .

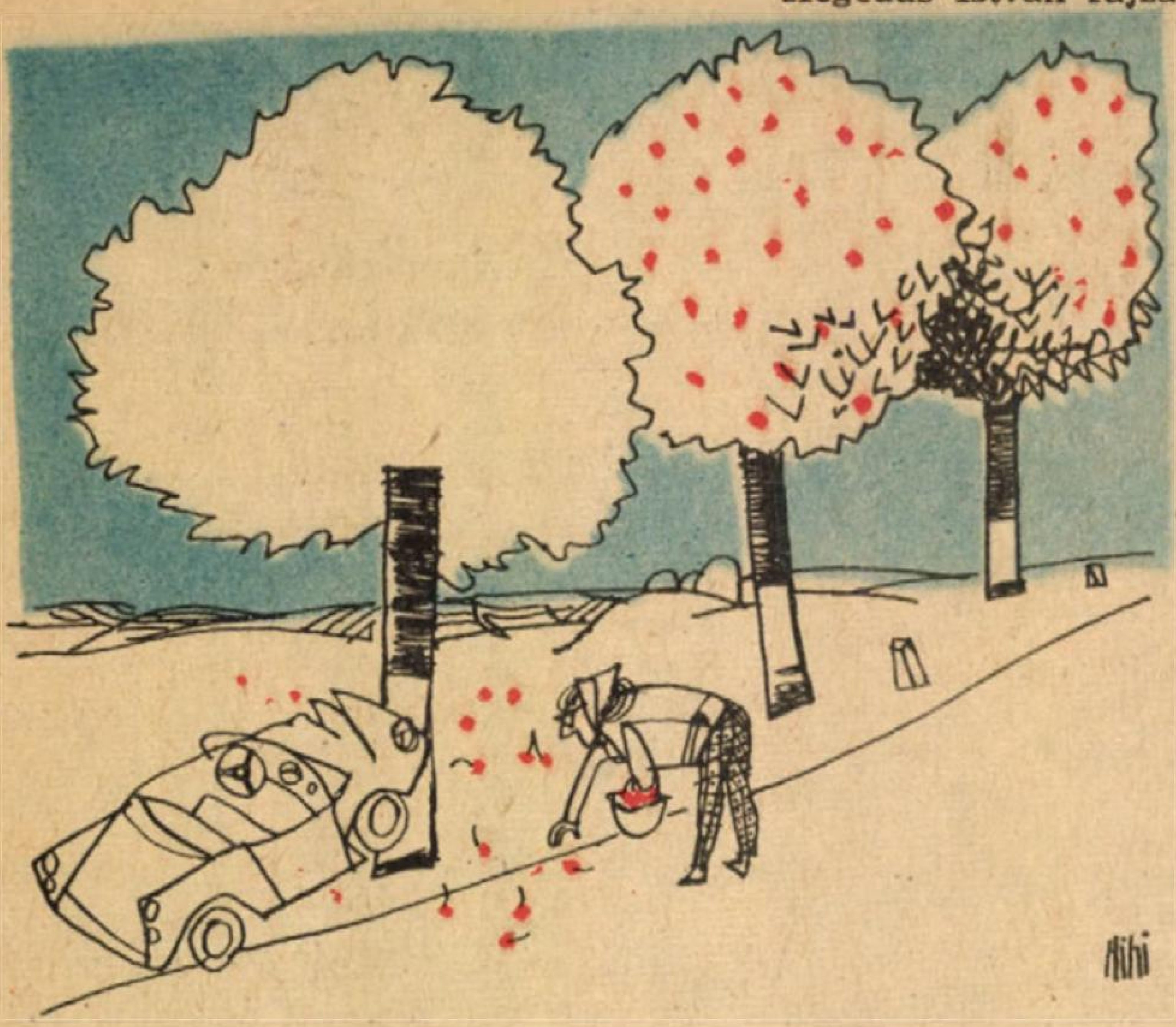
Az óceán közepén . . .

Szombatonként, egyes éttermekben . . .

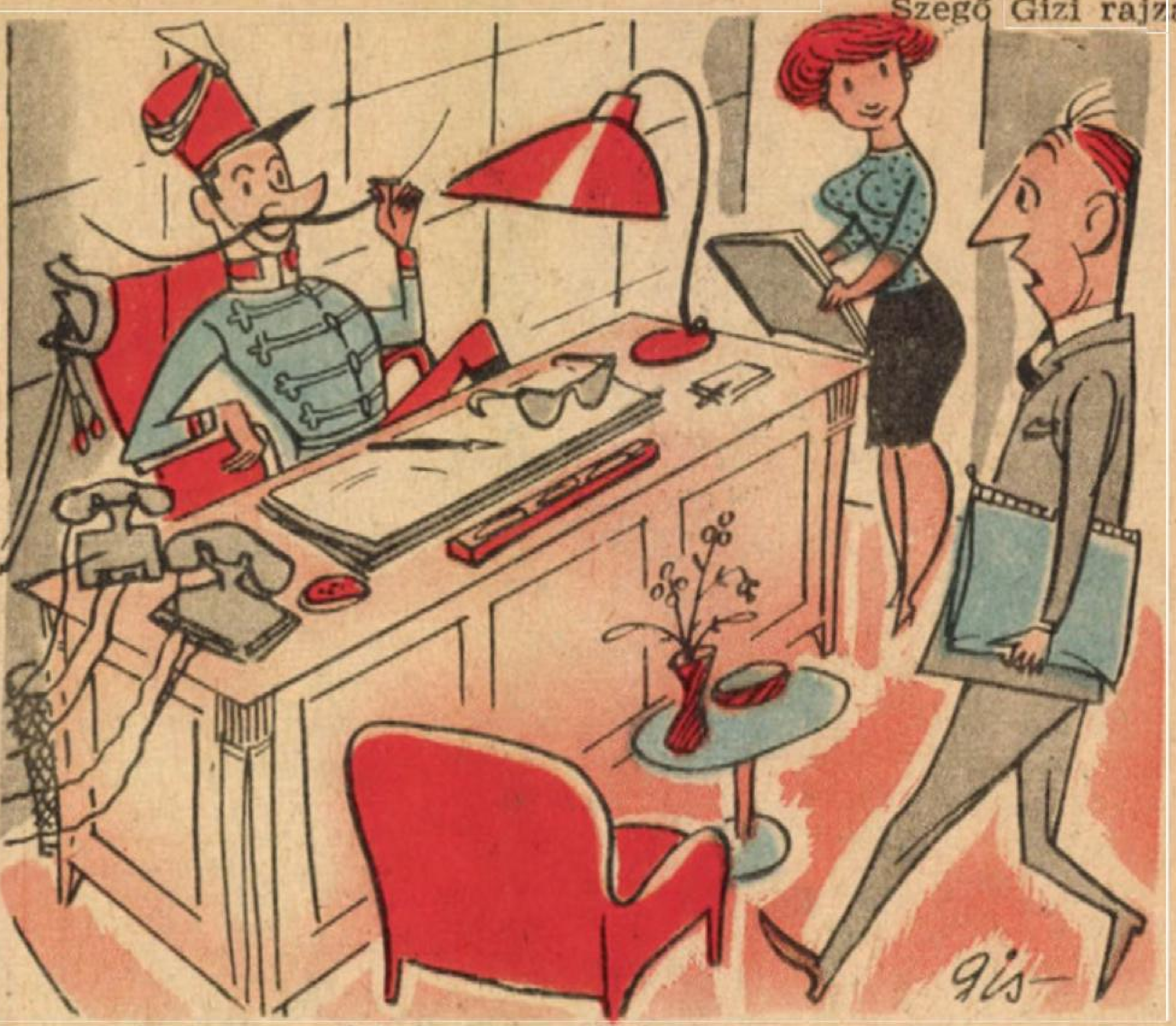
Tanuló vezető

Hegedűs István rajza

Háry János legújabb meséje

Szegő Gizi rajza

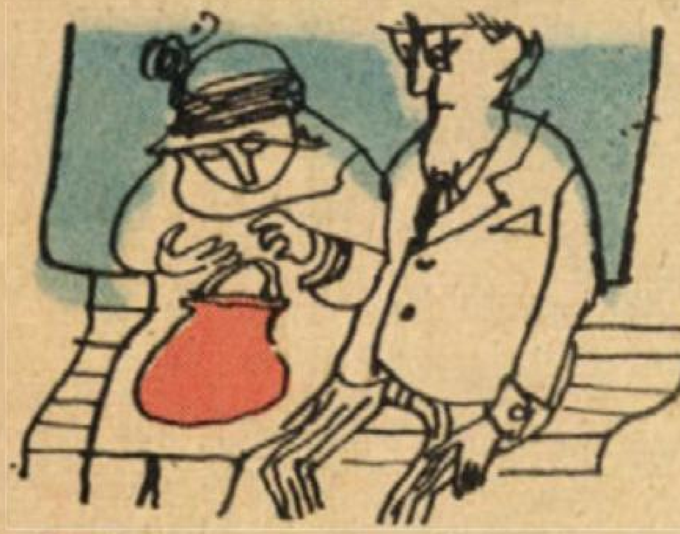
– Amióta megbíráltam a vállalat vezetését, előléptettek osztályvezetőnek . . .

Miért fizet a feleségem..?

Fölszállunk elegánsan a villamosra, színházba megyünk. Jön a kalauz, kéri a jegyet.

— Két átszállót — mondom.

A kalauz letépi a jegyet, átnyújtja nekem. De a jegyek árát nem tőlem kapja. A mellettem ülő hölgy fizet, vagyis a feleségem. Az utasok bámulnak, a kalauz nem. Ő csak akkor bámul, amikor feleségem a bal tenyerébe helyezett visszajáró pénzkupacot jobb keze mutatóujjával, egy mikroszkóp fölé hajló tudós gondosságával megvizsgálja, szortírozza, mondjuk meg magyarán: átszámolja.

A jelenet még feltűnőbb a vendéglőben. Feleségem diktálja be a fogyasztást, aztán elkéri a számlát, leteszi maga elé, mormolva számol magában, majd rábök az egyik tételre:

— Ez mi?

— Két fejes saláta.

— Egyet diktáltam, és annyi is volt.

Törlés.

De jön a végösszeg. A leszámolás. Feleségem módszerével — no és Patakival vetélkedő fejszámoló művészetével — minden végső leszámolásnál szigorúbb. Néha vérfagyasztó. Öreg pincérek haja borzolódik, halántékukon vibrál a bőr, amikor feleségem odatolja elébük a számlát:

— Kilenc meg négy az nem tizenhét, hanem tizenhárom!

A feleségem — most már megmondhatom — minden földi közértes kiszolgálók, minden halandó pénztárosok réme.

De nekem áldás. Ezt most nem lírában kifejezve értem. Forintban. Én rossz számoló vagyok, ezért csak hozzávetőlegesen tudom kiszámítani, mennyit takarítok meg azon az illetlenségen, hogy felnőtt, tarfejű férfi létemre eltűröm, hogy fizetéskor egy nő vegye elő a bugyellárisát, és számolja ki a fizetni valót.

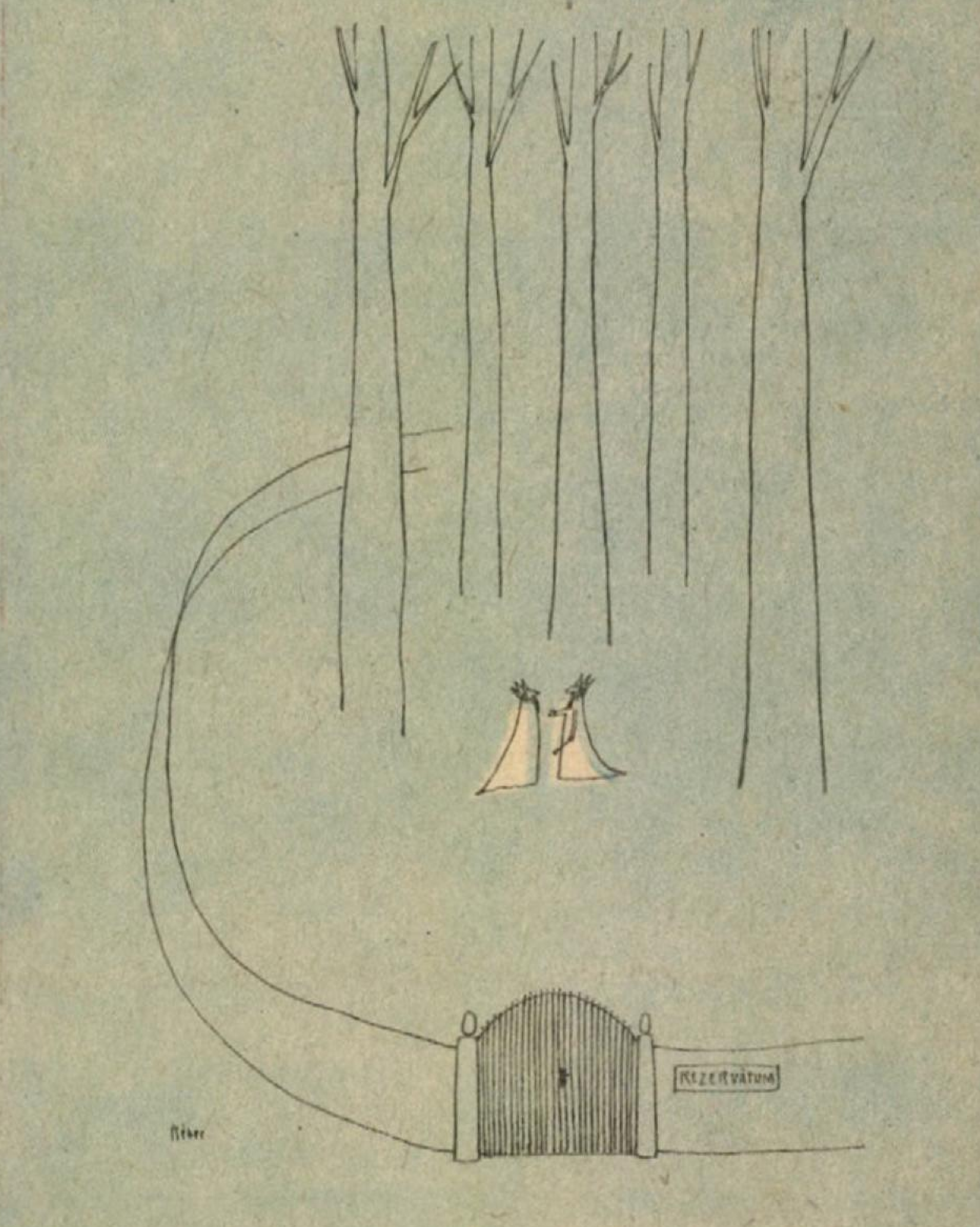
Én nem teszek javaslatot, nem indítok mozgalmat, mely szerint — fizessenek mindig a nők, erről szó sincs. Van nő, akinek erőssége a pénz beszedése, de gyengéje a pénz kiadása. De az a nő — mint teszem a hitves —, aki a pultmérleg elől előbb leszedeti a konzerv-gúlát, aki a gépkassza tételeit is kipipálja a blokkon, mielőtt a „pénztártól távozik", és aki még a matrózkocsma pincéréhez is visszaszalad reklamálni a déli átlap-árat, amelyet az édes vagabund esti cigányzenével számított fel, az ilyen nő csak üljön tovább is a buksza-kormánynál, fizessen csak mindig ő, én nem röstelkedem.

Még akkor se, ha már egyre kevesebb a csalafinta kalauz, a trükkös pincér és a gépkassza nélkül tévesen számoló pénztáros. Mert azért egy-egy még elvétve akad. Ezeknek ezúton üzenem, ha egy szőke, kontyos nő áll a pult előtt, vagy ül a fehér-abroszos asztal mellett egy kopasz férfi társaságában, ne a blokkra nézzenek számolás közben. A szőke, kontyos nőre. És ha egy kicsit összehúzza a szemét — gyorsan tegyék helyére a tizedes pontot. Amíg nem késő.

Boross Elemér

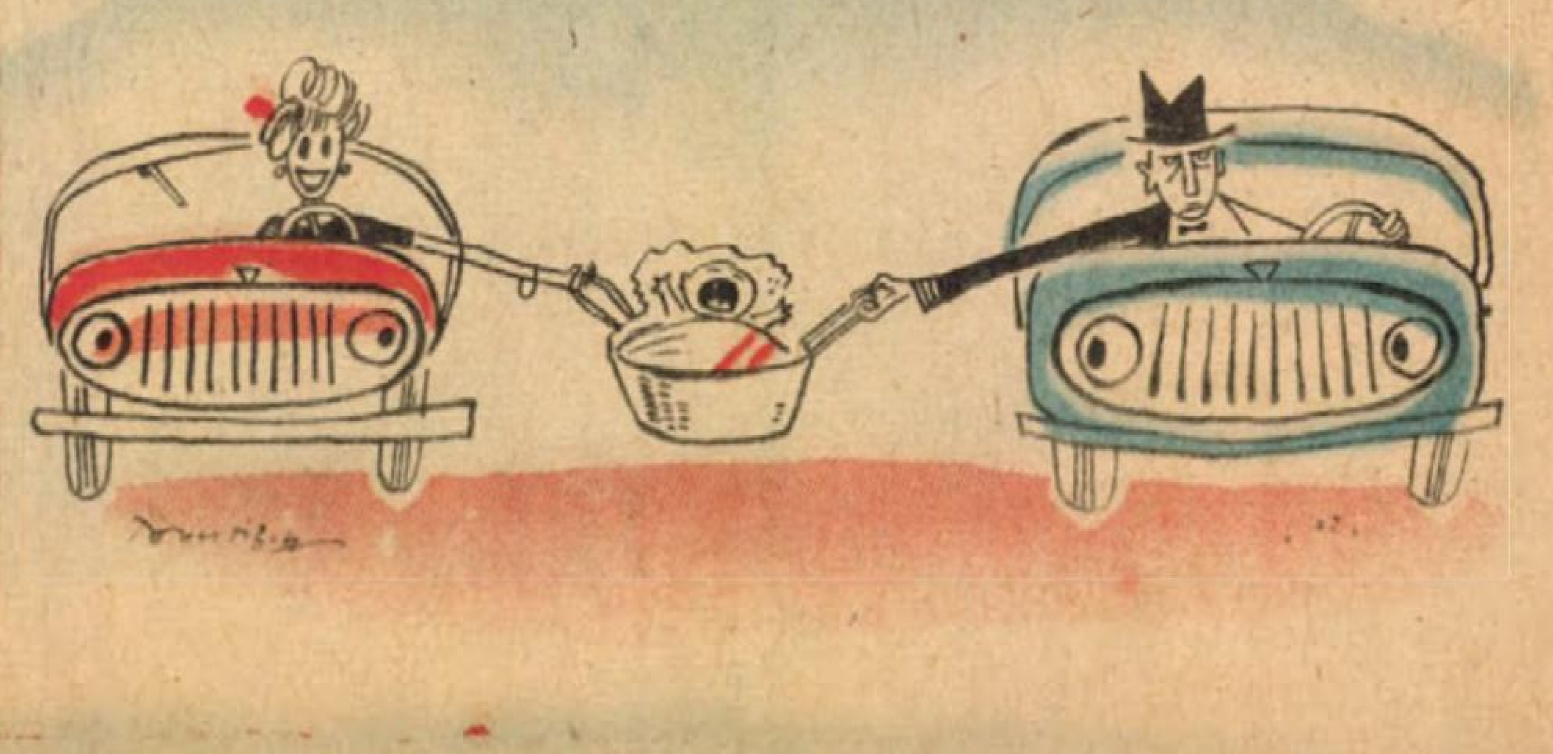
Ritka példányok

Réber László rajza

A jólét tetőfokán

Toncz Tibor rajza

Este nyolc óra után...

A történet színhelye a Ló utcai Pirinyó eszpresszó. Tetszik tudni, hol van? Igen, a Bámexbumférttal srégen szemben. Ha a Kősó utcából jövünk, mindjárt balra.

Egy este, néhány perccel nyolc után, bevonult a cukrászdába a Verpeléti-család. Elöl ment a nagymama és a nagypapa, ők voltak a felderítők, az előőrsök. Mögöttük, szorosan felzárkózva, őrizet alatt, a kilenc éves Pannika, behúzott nyakkal, illedelmesen, boldogan. A kislány mögött, utóvédként jöttek a szülők. Hirtelen megtorpant a menet. Az üzletvezetőnő állt előttük: széttárt karral, villámló szemmel, megálljt parancsolt.

— Nyolc óra elmúlt. Tizenhat éven aluli gyerekek még szülői kísérettel sem jöhetnek be!...

— Velünk van a kislány — könyörgött a nagypapa. — A szüleivel s a nagyszüleivel... Csak egy fagylaltra!...

Az üzletvezetőnő önnön testével állta el a belső terembe vezető utat. Úgy állt az ajtóban, mint egy Lady Macbeth, komoran, büszkén, fenségesen. Egyszer csak nyílt az ajtó.

— Utat a magyarnak! — rikoltotta egy köpcös, bizonytalan lábakon álló, rezes orrú férfi. — Az értekezletet bezárom, énekeljük el a Söprik a pápai utcát. Utat a magyarnak!

Az üzletvezetőnő szótlanul félreállt.

— Nyolc óra múlt öt perccel — mutogatott az órájára Verpeléti. — Csak egy fagylaltot eszünk, és máris megyünk...

— Nem! Nein! Nyet! No! — kiáltotta az üzletvezetőnő, bal kezét a szívére téve, jobbját tiltón a magasba emelve.

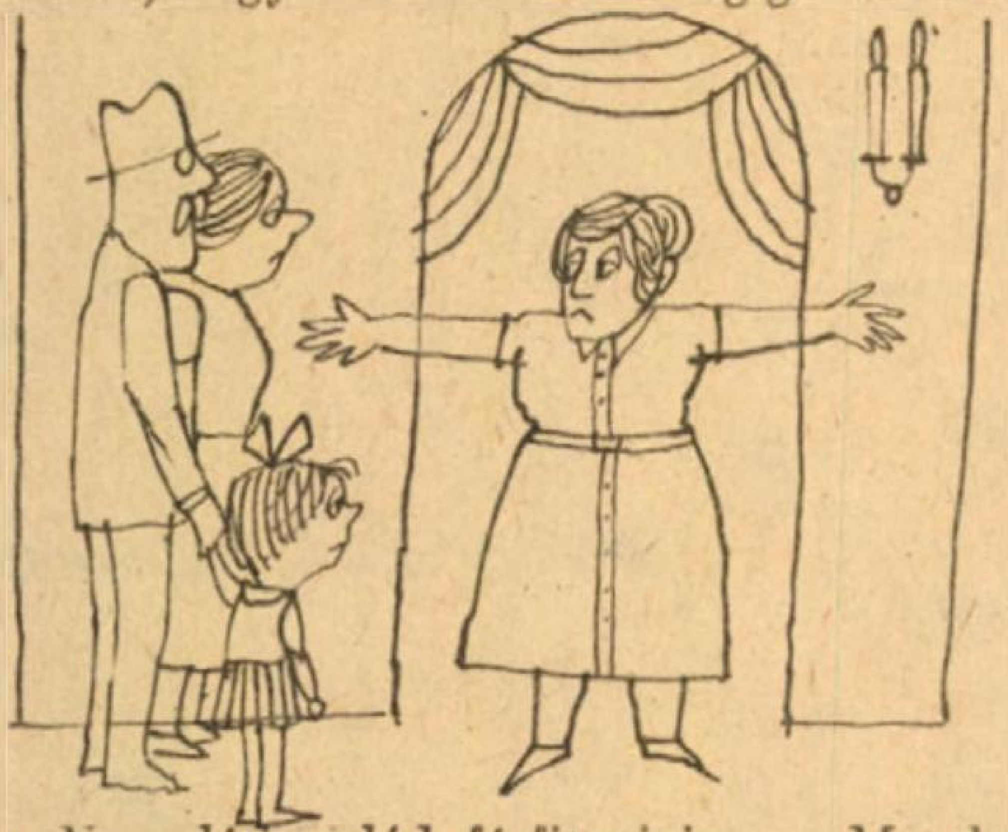
Nyílt az ajtó.

— Helló boys! Helló girls! — lépett a cukrászdába egy vigyorgó, cowboy-nadrágos fiatalember. — Fel a kezekkel, vagy lövök!

Az üzletvezetőnő szó nélkül félreállt, aztán ki tudja, hányadszor, elismételte a rendelet szövegét: Nyolc óra után stb... A nagymama szégyenlősen lehajtotta a fejét, Pannika ijedten szipákolt.

Nyílt az ajtó.

— Pardőz! — rebegte egy unott arcú, platinaszőke hajú nő. — Pardőz! — s álmos, nagy szemét lustán végighordozta

a Verpeléti-család férfitagjain. — Mondja, kérem — fordult az üzletvezetőnőhöz —, nem látta ma még itt azt a hosszú, fekete fiút, akivel gyakran üldögélek együtt? Nem? S azt a kicsi barnát? Még az se volt itt? És a kövér szemüvegest? Egyiket sem? S azt a kis bajuszost, akinek motorja van? Nem tudom, mi lehet ma a fiúkkal... S azt a kopasz öreget, akinek autója van? Azt se?... Na, nem baj, majd csak bejön valaki...

Az üzletvezetőnő félreállt az ajtóból.

— Még csak nyolc óra tíz. Nem küldhetjük haza a gyereket egyedül — csattant fel a mama. — Vagy küldjük ki az utcára addig, amíg mi fagylaltozunk?

Választ nem kapott, mert nyílt az ajtó, és berontott egy borostás arcú, szögletes állú, fél szemű, torzonborz hajú, tetovált mellű férfi, kezében egy félméteres konyhakéssel.

— Áááááá! — bömbölte vérben forgó szemmel. — Most elkaplak, Kumanecz! Búcsúzz el az életedtől, Kumanecz!

Az üzletvezetőnő szótlanul félreállt az útból.

— Micsoda szégyen! — siránkozott a nagymama. — Nem engednek be minket... Micsoda szégyen!...

— Vállalom a felelősséget! — dühöngött Verpeléti a mellét verve.

Nyílt az ajtó. Nagy bakugrásokkal, harsány evoé kiáltásokkal, egy kecskelábú szatír rontott be az eszpresszóba, karjában egy kacagó, simuló szőke lánnyal.

Az üzletvezetőnő félreállt az útból, aztán Verpelétiékhez fordult:

— Értsék meg végre, nem engedhetem be önöket. Mit szólnának az ellenőrök, ha uramisten, itt találnának nyolc óra után, uramisten, egy fagylaltozó gyereket a szüleivel!... Egy gyereket!... Fagylaltozni!!... Szülőkkel!!!... Nagyszülőkkel!!!!... — sikoltotta elborzadva, tenyerével eltakarva a szemét.

Verpelétiék szégyenkezve, lehajtott fejjel sompolyogtak ki az eszpresszóból.

Negyedkilenc múlt egy perccel.

Mikes György

A VÁLLALATVEZETÉS NEHÉZSÉGEI

Másfél órával ezelőtt hirtelen szédülés fogott el, hogy meg kellett fogóznom az asztal sarkában s élesen felbúgott a koponyám, mint egy gyári duda a műszak végén.

Mint szervezetem kijelölt vállalatvezetője, azonnal sejtettem, hogy az üzemben valami disznóság van. Évek óta három műszakban dolgozunk, napi huszonnégy órában, a tervezés szerint egyetlen gyáregységnek sem szabad leállni, harminchat fokos mozgalomban tartjuk éjjel-nappal az egész apparátust.

A szokatlan eseményre azonban nem reagáltam idegesen, nem vesztettem el lélekjelenlétemet, hanem leültem íróasztalom mögé, és magamhoz kérettem üzemi bizottságom néhány tagját, tájékoztassanak nyíltan, mi történik a vállalaton belül. Az események ugyanis nyilvánvalóan belső elégületlenkedésre vallanak.

A megbeszélésen az ér-osztály, a szíverőmű és az idegcentrálé egy-egy küldöttje vett részt. Pár szóval elmondták, mi a nyugtalanság oka. Vállalatom dolgozói a dohányzás ötven százalékos csökkentését követelik, alvási időm felemelését legalább három órával, ezenfelül normarendezést a koffein és az egyéb frissítők fogyasztása terén. Végezetül az egész vállalat egységesen vérhemelést kíván: a négymilliós vörös véralap ötmillióra való felemelését. A dolgozók véleménye szerint egyáltalában nem törődöm a vállalat egészségügyi és munkavédelmi előírásaival, és olyan magatartást tanúsítok egyes beosztottammal szemben, mintha egyenesen a kizsákmányolójuk lennék. Mindezt igen komor hangon mondták el, figyelmeztetve arra is, hogy több üzemegységem a végsőkig el van rá szánva, hogy követeléseik nemteljesítése esetén beszüntetik a munkát.

Megkináltam magunkat egy pohárka konyakkal, és így szóltam hozzánk:

– Barátaim! Kedves sejt-társak!

Vállalatunk harminchét éves fennállása alatt sok nehézséggel megbirkózott már. Voltak éveink, melyekre büszkén tekinthetünk vissza, és voltak válságos időszakok is életünkben. Történetünket nem a csüggedés és a széthúzás jellemzi, ellenkezőleg: az összetartás és a derűlátás. Emlékezzetek csak, hogyan viselkedtünk a legnehezebb időkben, mikor például a vállalat leesett egy motorbicikliről, és összetörte magát. Hogyan fogott össze akkor minden dolgozónk, hogy újjáépítse a lerombolt üzemegységeket és egészséges életkörülményeket teremtsen a munkához. Ma az iparág megbecsült üzeme vagyunk, kilenc éve egyesültünk egy textilfeldolgozóval, és ma már két leányvállalatunk is van. Nem késhet soká, hogy elnyerjük az élüzem megtisztelő címét is. Barátaim!

Kissé felemeltem a hangom, mert felszólalásom közben az idegközpont képviselője elaludt, a szíverőmű kiküldöttje pedig unottan, bradikardiásan dobolt a mellkasomon. Hangot változtattam.

– Uraim – mondtam haragosan –, önök tudhatnák, hogy az ilyenfajta elégedetlenkedés a mi körülményeink között, mikor saját magunk vagyunk a vállalat ura, egyenlő az öngyilkossággal! Saját magunk alatt vágják a fát! És különben is, én *születtem* a vállalatvezetésre, nem képességeim alapján nyertem el ezt a keserves tisztséget!

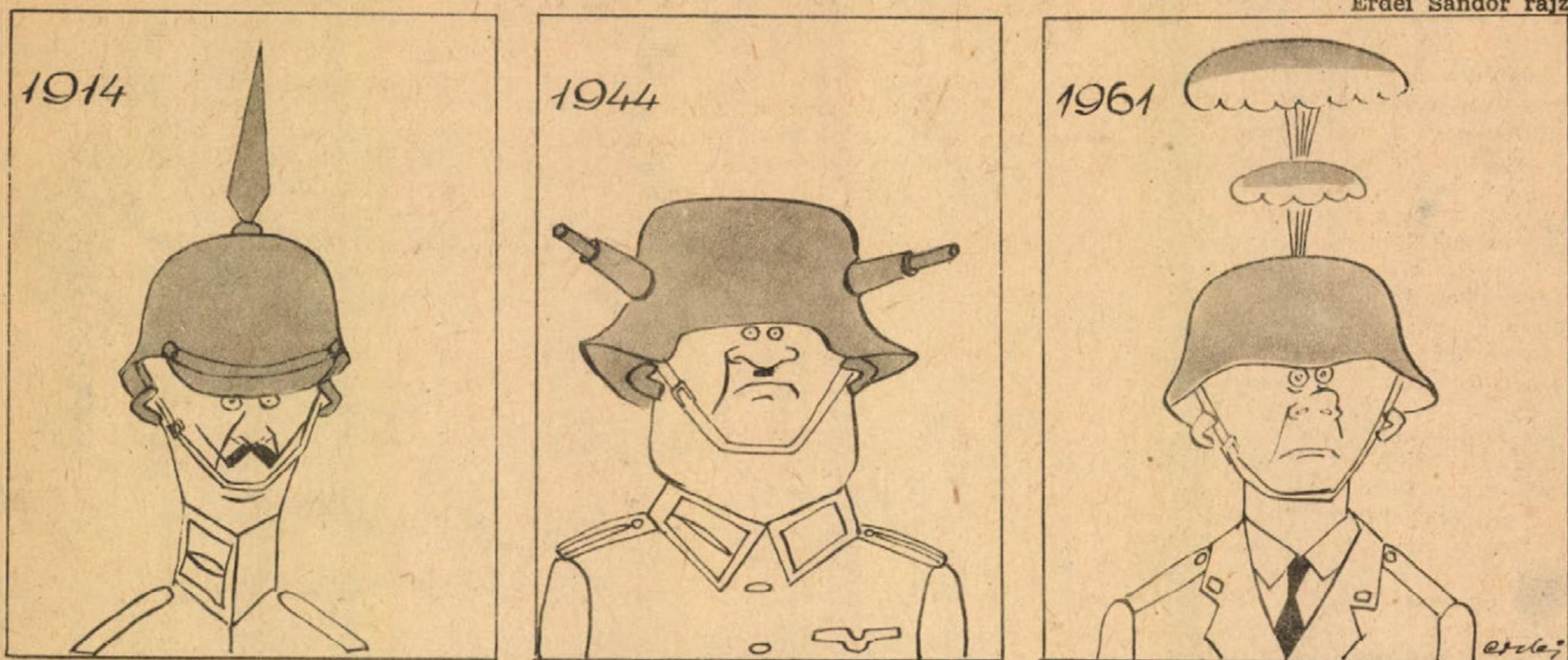
A küldöttek igen nyomott hangulatban hagyták el titkárságomat. Elkeseredve néztem magam elé, aztán sóhajtva magamhoz kérettem az anyagkiutalás főnökét. Reprezentációs keretemből odadobtam elé néhány bankjegyet.

– Rendezz nekem egy üzemi mulatságot – szóltam lehangolva hozzá. – Igazuk van a munkatársaknak. Ronda egy igazgató lehetek, annyi szent. Szerencsére nélkülözhetetlen vagyok.

Somogyi Pál

A német sisak fejlődése

Erdei Sándor rajza

SHAKESPEARE NÉPIESEN

A húszas évek végén a Nemzeti Színházban rendezett népszínmű-ciklus erősségeként leszerződtették Cselényi Józsefet, a jónevű népszínműénekest. Mikor a népszínműciklusnak vége szakadt, ráosztottak egy-egy, legalább külsőre „testére szabott", kisebb prózai szerepet is.

Így jutott Shakespeare „III. Richard"-jában a koronás lator hívének, Sir Ratcliffnek figurájához. Bizony, a behemót Cselényi Jóska elég elfogódottan mozgott a számára szokatlan, idegenszerű jelmezben. A dráma ötödik felvonásában Richardot – Ódry Árpád emberszörnyeteg Richardját – a bosworthi mezőn felvert sátrában lidércnyomásos álom gyötri. Legyilkolt áldozatainak szellemei kísértik egész éjen át. Hajnalban, a kapott parancs szerint, megérkezik Ratcliff, s a sátorba lépve, e szavakkal

ébreszti a rémképektől kínzott királyt:

– A falu éber kakasa két ízben üdvözlé már a napot...

Cselényi – Ratcliff mezében – óvatosan belép a sátorba, ahol Richard elcsigázottan hánykolódik fekhelyén.

– Mylord – szólítja meg a királyt Cselényi, és elborzad, mikor Ódry Richardjának az álom fúriáitól dúlt arca rámered. Richard haja csapzottan hull a hatalmas homlok boltozatára, két világító kék szem üvegesen dülled ki üregéből, a vonagló szájból hörögve tör ki a szerep szava:

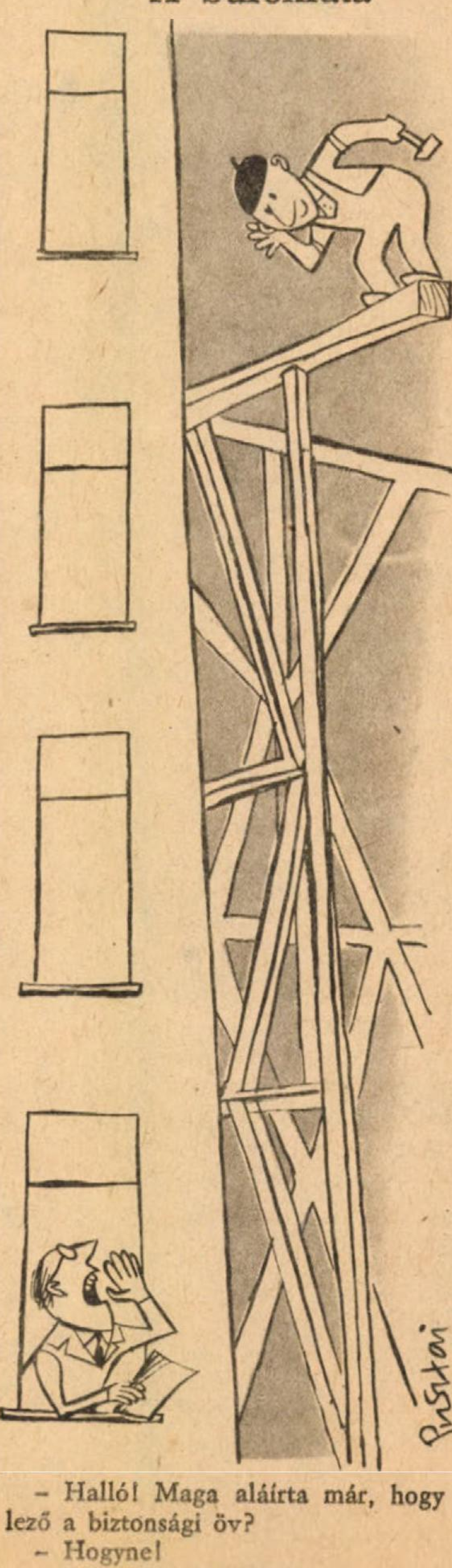
– Ki van itt...?

A derék népszínműénekesnek az irtózatos látványra összeszorul a torka, az agya kihagy, és a klasszikusan lejtő jambusok helyett rémületében csak ennyit tud kinyögni:

– Mylord... a kokas...!

Békés István
anekdotáskönyvéből

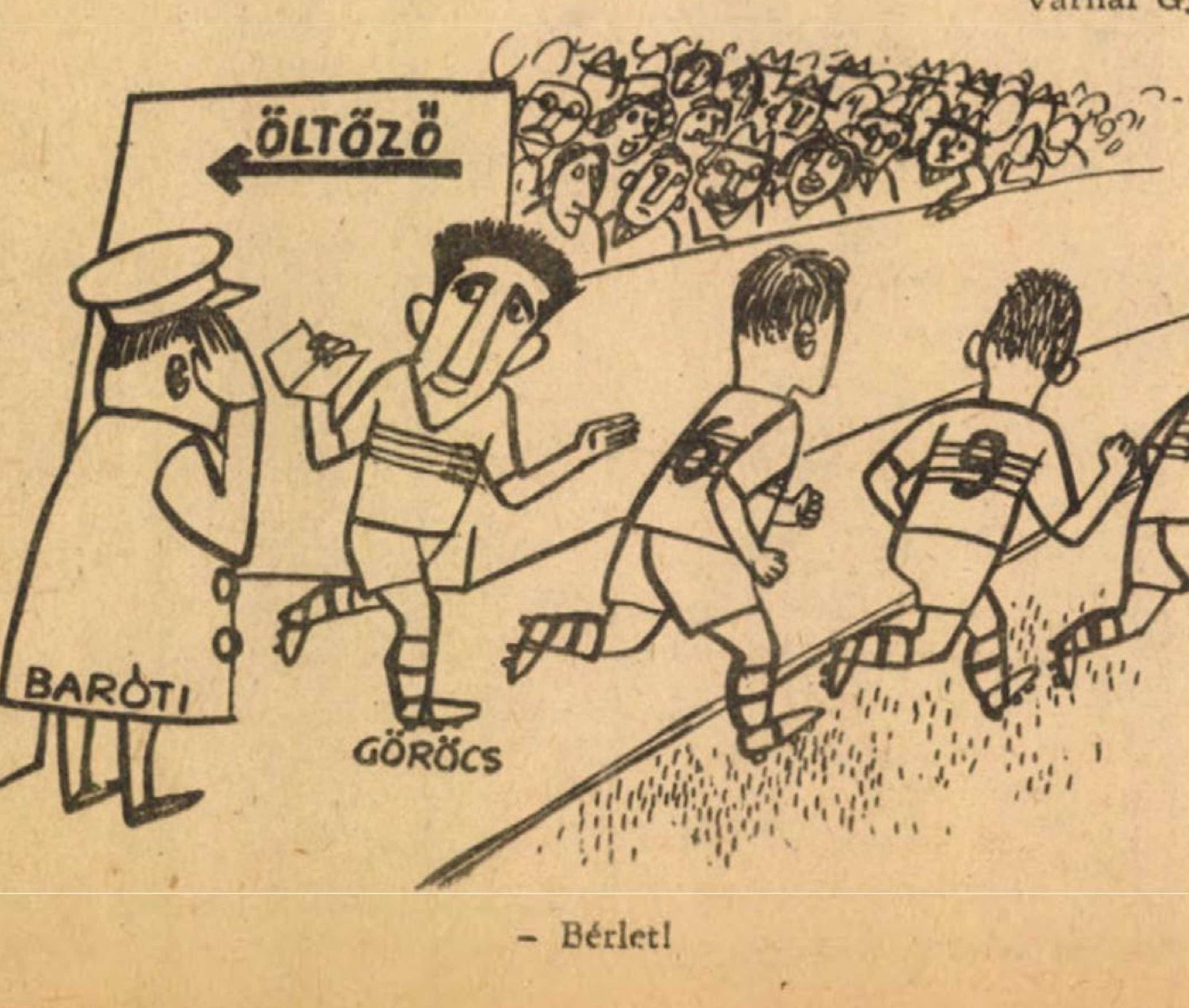
A bürokrata

– Halló! Maga aláírta már, hogy kötelező a biztonsági öv?
– Hogyne!
– Akkor rendben van...

A válogatott futballcsapat

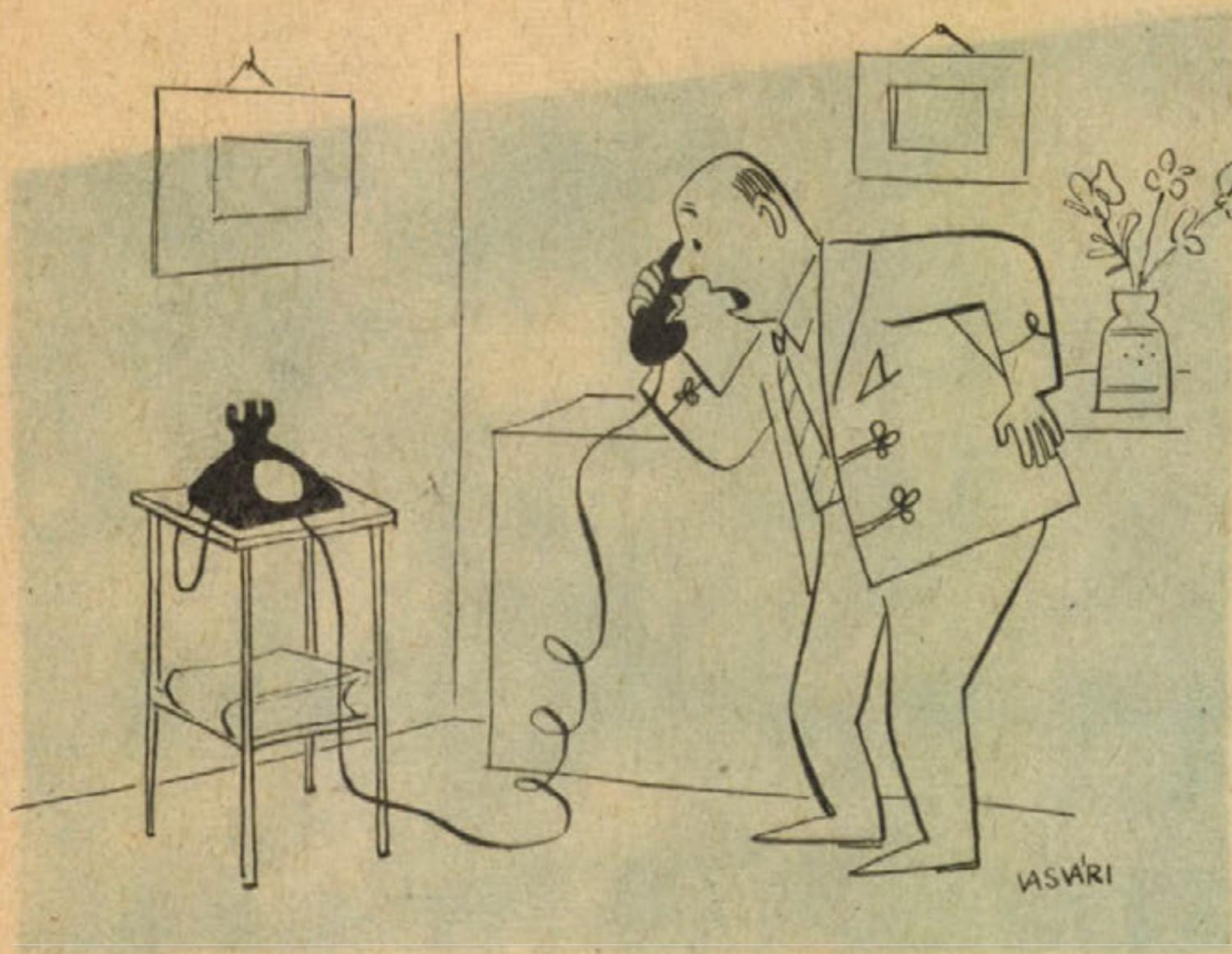
Várnai György rajza

– Bérlet!

Az orvosok réme

Vasvári Anna rajza

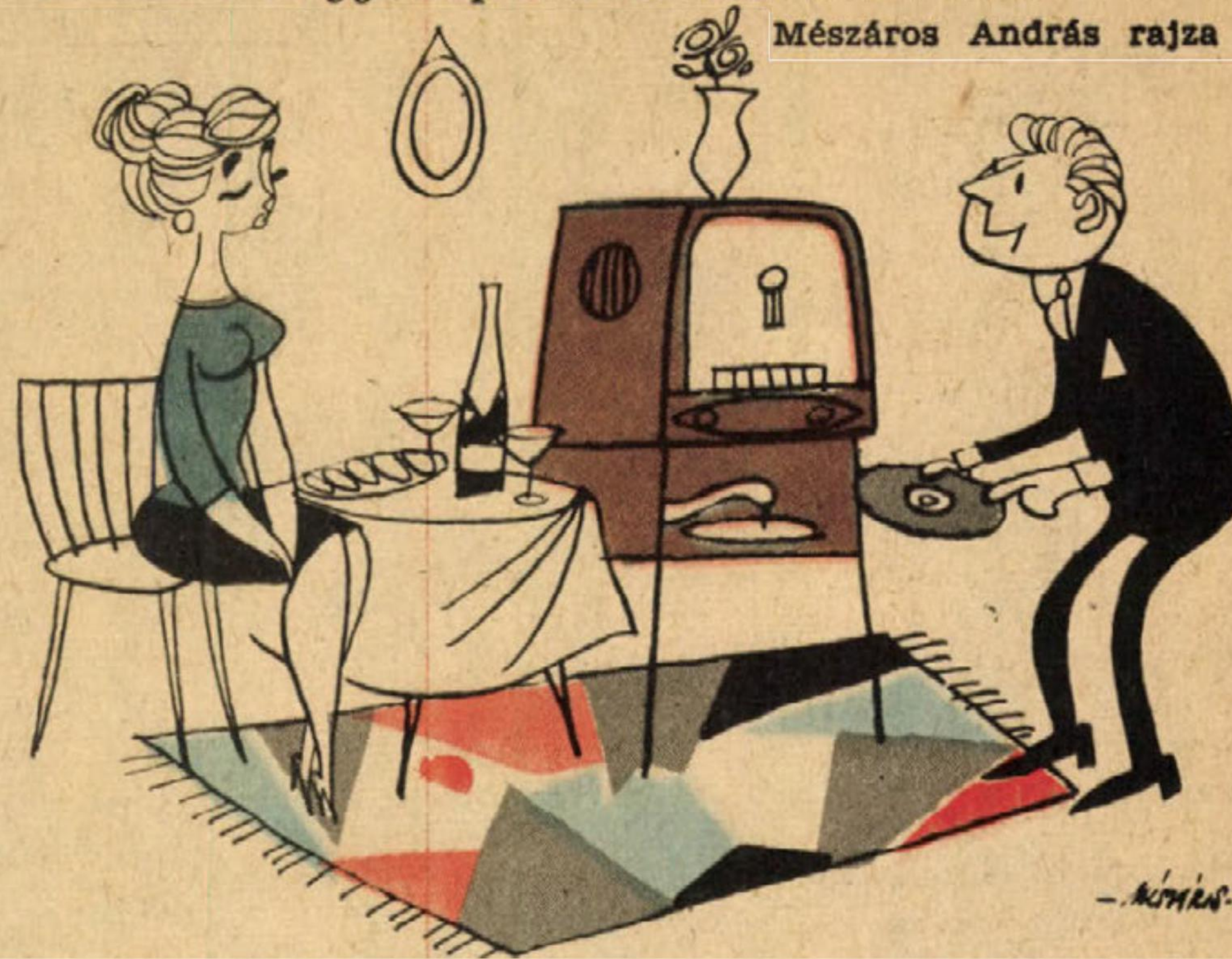

– Itt nagyon hasogat, doktor úr! . . .

Legénylakáson

avagy: népszerűek a meselemezek

Mészáros András rajza

– Hallgassa meg, Pirike, első számú lemezemet . . .

Júniusban jelenik meg a Ludas Matyi különkiadványa: karikatúrák, szatírák és humoros írások. Ára: 2 Ft.

Két vers

Selejt

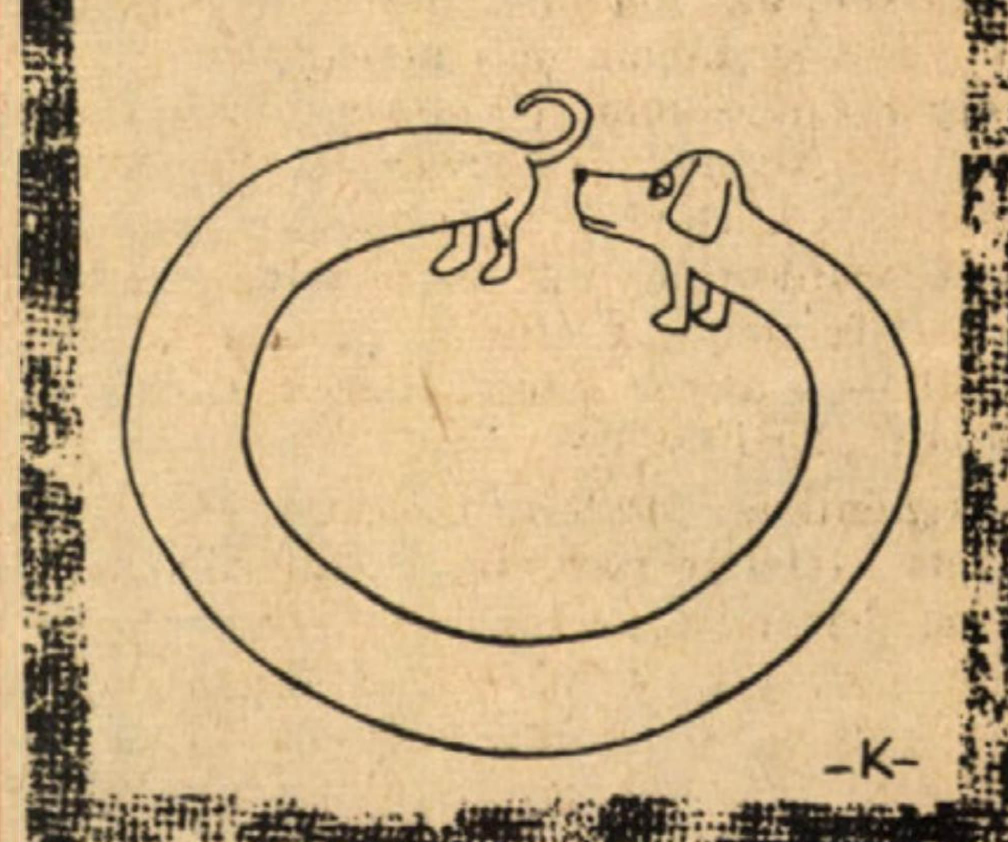
Az egyik nagy mézüzemben
Ellenőrizték a mézet,
„Selejt" — szólt a sok ellenőr,
És megették az egészet.

Újítás

Szemétkocsit találtak fel
Lángelméjű mérnökök.
Hasznosabb a réginél,
Mert sokkal jobban dübörög.

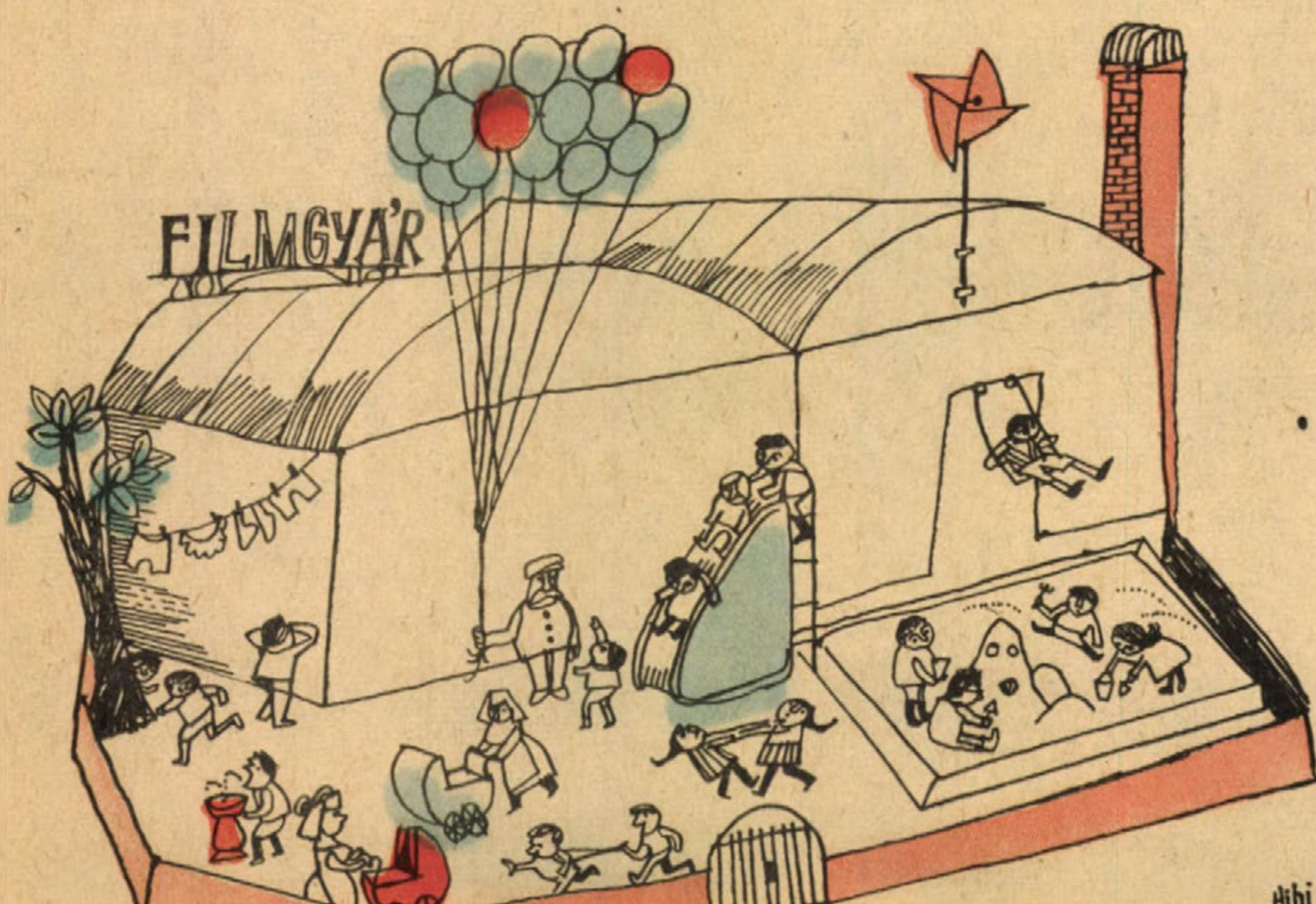
(—vas)

Abszolút dákli

Sok a gyerekszereplő

Hegedűs István rajza

Felvételszünet

E heti hirdetésünk

Modern dohánybolt

(Elégia)

Betértem egy Dohányboltba. Modern, csillogó, üvegpultos, tiszta. A sarokban asztalka, rajta tintásüveg, írótollak — kényelemben kitölthetők a lottószelvények. Nem, ez már nem az az ódon, sötét helyiség, szúrós dohánypor-szaggal, amelyben elvegyült a hátsó fülkében, vaskályhán főtt krumplifőzelék illata. Nem, nem, ide már nem nyit be az idős úr, hogy ráérősen kiszemelgesse magának aznapi öt darab szőke Virginia-szivarját a fadobozból. Nincs Virginia-szivar, nem gyártják. Talán már idős urak sincsenek, a korhatárok eltolódtak. S hiába keresem a trafikoslányt, akiről a költő stanzákat írt, és aki a törzsvásárlóknak, szívességből, cigarettát töltött Purzicsán- és Hercegovina-dohányból. A kartársnő, aki ma kiszolgál ebben a Dohánybolt-csodában, már nem töltené meg a cigarettát — amúgy sincs se Purzicsán, se Hercegovina, nem gyártják. Verpeléti sincs. S a kartársnő megsértődne, ha egy költő trafikoslánynak merészelné nevezni; — és nem itt ebédel, hanem házon kívül — s akkor kiteszi a zárt ajtóba a táblát: „EBÉDIDŐ".

Higiénikus, modern Dohánybolt, üvegezett telefonfülkével a sarokban... Nem, barátaim, nincs rövidszivar, már nem gyártják. Telefonérme sincs, mert kifogyott — közli a kartársnő. Modern Dohánybolt! Mágneses sakkot árulnak benne, 48 forintért, és árulnak éjjeli edényen ülő jókora gumibabát, amelyen — noha meztelen — a gyárban rajtafelejtették a pelenkanadrágocskát, talán, hogy ne sértse a szemérmet — ezt is 48 forintért. Nem, barátaim, nincs rövidszivar, csak Csongor van, de a havi kontingenst éppen most hozza ki az elosztóból a küldönc. Addig is:

— Esetleg, ha nikotexesben parancsol?

Dehogy parancsolok.

— Lottószelvény tetszik?

Nem kell. Az a micsoda sem kell *„Ön is lehet bűvész"*-felirattal, mert az is kapható. *„Tutu"* rugós karóra-csat is van, ez is kapható a modern Dohányboltban, és egy plakátocska felhívja a figyelmemet, hogy újra megjelent a *„Vízicsoda"* — az is megvásárolható itt. Továbbá *„Látványos, hangulatos, tavaszi csodatabletta"*, s ezen is van felirat: *„Csodálkozni fog!"*

Csodálkozom is. Mert különböző jelvények is vásárolhatók, aztán állatocskák celofánban, szalvéta-gyűrű, és ujjra való gyűrű lila és piros üvegkővel, meg díszdoboz fából és fémből, emlékkönyv és fésű, filmcsillagok arcképei, játék kertiszerszám, sőt, abroncsszoknyába abroncs is beszerezhető a Dohányboltban.

— Kérem — mondom végül is —, kaphatnék egy csomag Munkás-cigarettát?

— Az nincs. Majd elsején.

Egy férfi föltekint az asztalka mellől, lottózás közben, és azt mondja:

— Tessék bemenni a sarki Italboltba, ott mindig van!

Magyar Tibor

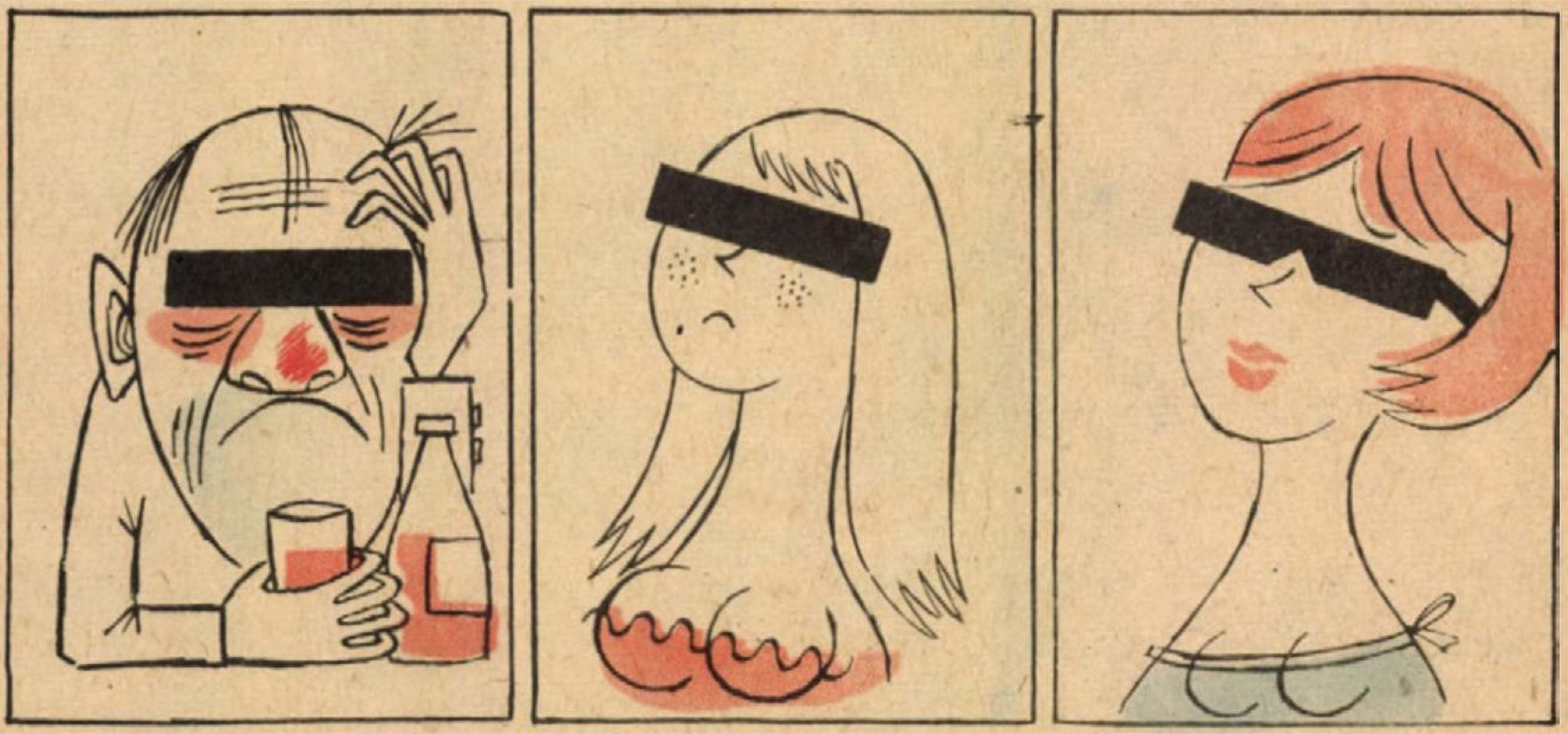
Alacsonyabb beosztás

Szegő Gizi rajza

A képeslapok stílusában

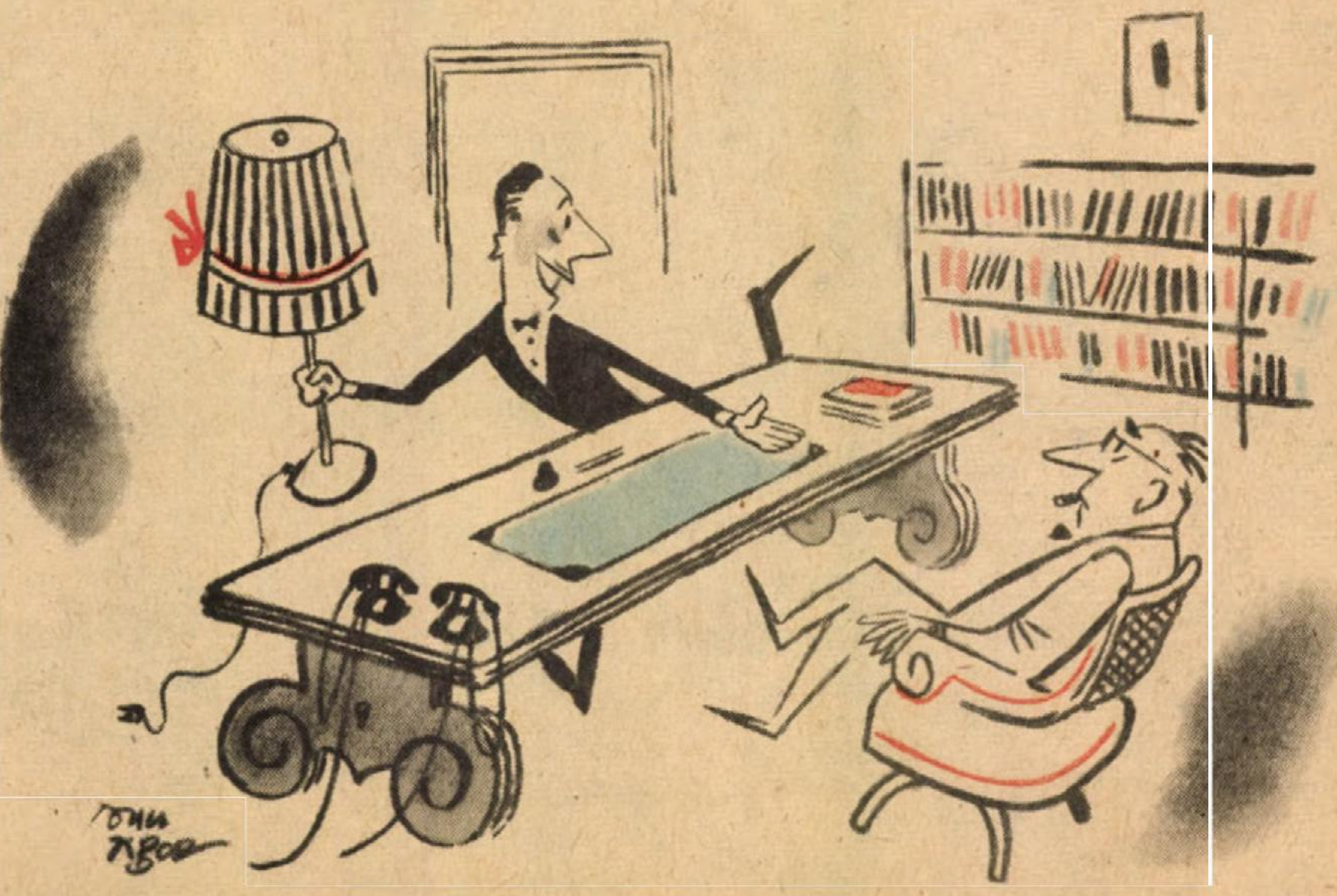
Fülöp György rajza

N. Jenő családapa az alkoholizmus karjaiban — K. Maca fiatalkorú a szatírok hálójában — S. Pirike a legújabb divatú napszemüveggel

Nélkülözhetetlen szakember

Toncz Tibor rajza

— Korszakalkotó újításom volna, igazgató kartárs! Ezen az oldalon álljon a lámpa és ne a másik oldalon!

A Balaton KÉT OLDALA

A főidény előtt néhány helyen körülnéztünk a Balatonon. Sőt még előbb is. Székesfehérvár szélén barátságos tábla fogadja a Balaton felé utazót: „Üdvözöljük Székesfehérvár látogatóit.” Alatta oroszul, németül és franciául megismételve. A Szabadság-étteremben már nemcsak szavakban kellene megnyilvánulnia a szíves fogadtatásnak, de a tizenegy óra tájban odaérkező utazó hiába kér zónapörköltet, tojásrántottát vagy egyebet (akár magyarul, akár oroszul, németül vagy franciául), rántott csirkén kívül semmit sem kaphat. Nyilván azt is csak azért, mert borsos az ára, és nagy haszonnal jár a vele való vesződség. Ám a Béke cukrászda kellemes élménnyel szolgál: a több asztalnál is elfoglalt csinos és szőke kiszolgálónő már belépésünk pillanatában felénk fordul, és így szól:

— Kis türelmet, rögtön kiszolgálom a kedves vendégeket...

Ezért a ritka udvariasságért is szerényen áthárítja később dicséretünket a

Almádiban

— Ilyen úttal várják maguk a vendégeket?
— Hja, kérem, miért nyáron tetszik jönni?...

Fejér megyei vendéglátóipari tanuló-felelősre: tőle tanulta így. Hogy itt, a Balaton kapujában világos sört nem kaphat sem a belföldi, sem a külföldi látogató, arról viszont már nem ő tehet. De még a Fejér megyei tanuló-felelős sem...

Relativitás

Pesti kislány:
— Juj, de hideg!

Berlini kislány:
— Juj, de meleg!

A „brüsszeli” motel Siófokon épp olyan jól fest, mint új korában. Sőt, bővül is, egy emeletes, de immár magyar gyártmányú motellal. A vendégek pihenését tavaly még nagyon zavaró közeli gépkocsi-parkírozóhelyet odább telepítik, a bejárat előtti csúnya, kopár területet hamarosan parkosítják. Ez helyes is, csak egy icipicit korábban hozzákezdhettek volna a munkálatokhoz: mert a vendégek első csoportja már el is utazik, mire a kertész megérkezik...

Balatonföldváron a tanácselnöknővel beszélgetünk. Közösen megállapítjuk, hogy Földvár egyike a legjobb adottságokkal rendelkező üdülőhelyeknek az országban.

— Biztosan itt is van azért valami hiányosság, megoldatlan probléma... — mondjuk.

— Hát igen... — ráncolja homlokát a tanácselnöknő.

— No, mi? Mi hiányzik legjobban az itt üdülőknek?

— Meg sem merem mondani... Pedig egyetlen vágyunk...

— No csak, bátran!.. Mit szeretnének annyira?

— Néhány ostornyeles lámpát...

(dunai)

Árkon-bokron át...

— Bácsi, egy kis termelői bort szeretnénk! Jól megyünk erre?

Le a bürokráciával

Új üzlet — régi cégtábla

A Lenin körút 56-ban levő „Férfidivat”-üzlet néhány héttel ezelőtt női fehérneművé üzletté alakult át, s kirakatában a legdiszkrétebb csipkés, rózsaszín, kék és fehér női holmik kacérkodnak a vásárlóval.

Megnyílt a fényes, szép üzlet, a nők örvendeztek, a férfiak belenyugodtak. Hátra volt még a bolt neonreklámjának sürgős kicserélése, mivel a „Férfidivat” felirat mulatságos ellentmondásba került egy cégtábla mindenkori céljával és önnön kirakatával. A Neonberendezéseket Gyártó Vállalat készségesen elvállalta a mielőbbi átalakítást, s elő is jegyezte a postamunkát — a harmadik negyedévre.

Sok munkájuk lehet a neonosoknak, ha néhány betű cseréje hónapokig tart. Ám addig is megtenné a kirakatban egy olcsó kis üvegtábla, mely az új fényreklám elkészültéig hirdethetné az üzlet igazi rendeltetését. Mégis jobb egy szerényebb kivitelű, de igaz cégér, mint a fényes, modern, de valótlan felirat!

Mint mondják: városszépészeti, esztétikai okokból tilos az ideiglenes üvegtábla.

Akkor hadd mulasson a járókelő a „Férfidivat” cégtábla alatt elhelyezett csipkés női holmikon. Így lesznek főútvonalaink nemcsak szépek, de vidámak is!

(kaposy)

Kísérleti telefonfülke?

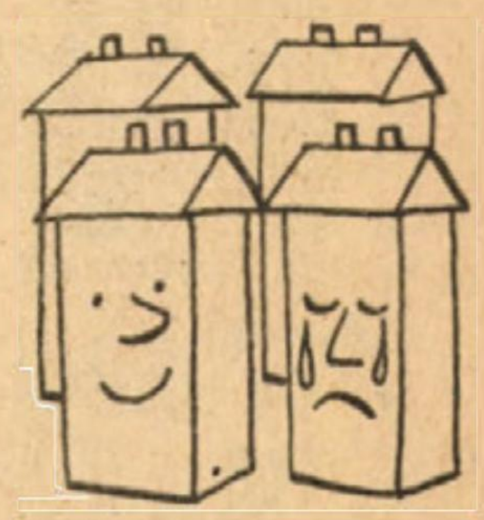
Még a télen telefonoztam a Baross utca 8. szám előtti telefonfülkéből, melyből hiányzott az üveg. Azóta csaknem naponta elmegyek a fülke mellett, de telefonügyem nem lévén, csak annyit konstatáltam esetenként, hogy az üveg még mindig hiányzott belőle. Tegnap aztán rájöttem, miért nem üvegeztetik be — gondolom kísérletképpen — a fülkét.

Telefonálni akartam ugyanis, és a fülke természeténél fogva foglalt volt. Az üveg változatlanul hiányzott róla. Megálltam tehát előtte és várakoztam. A beszélőt viszont láthatóan zavarhatta, hogy hallom, amint egy találkát beszél meg, mert egy perc alatt végzett, lecsapta a kagylót, mérgesen végignézett rajtam és elrohant. Ekkor döbbentem rá, hogy itt egy új találmánnyal állok szemközt, olyan telefonfülkével, melyből ellenőri segítség nélkül is ki lehet űzni a táv-távbeszélőket, s emellett még levegős is. Csak azt nem értem, miért van Pest területén kevés ilyen típusú telefonfülke, mint ez a Baross utcai?

Z. P.

Ház a Budafoki úton

A Budafoki út 32/d, 32/e, 34/a és 34/b számú négy, egymás mellé épített ikerház eddig jóban-rosszban összetartott. Most négyük közül hármat tataroztak, a negyediket pedig, a 34/b-t ott hagyták szurtosan és kopottan, ahelyett, hogy egyúttal, egy állványozással elvégezték volna ennek a háznak is a tatarozását.

A ház a mostohagyerek, vagy a lakói?

(g. m.)

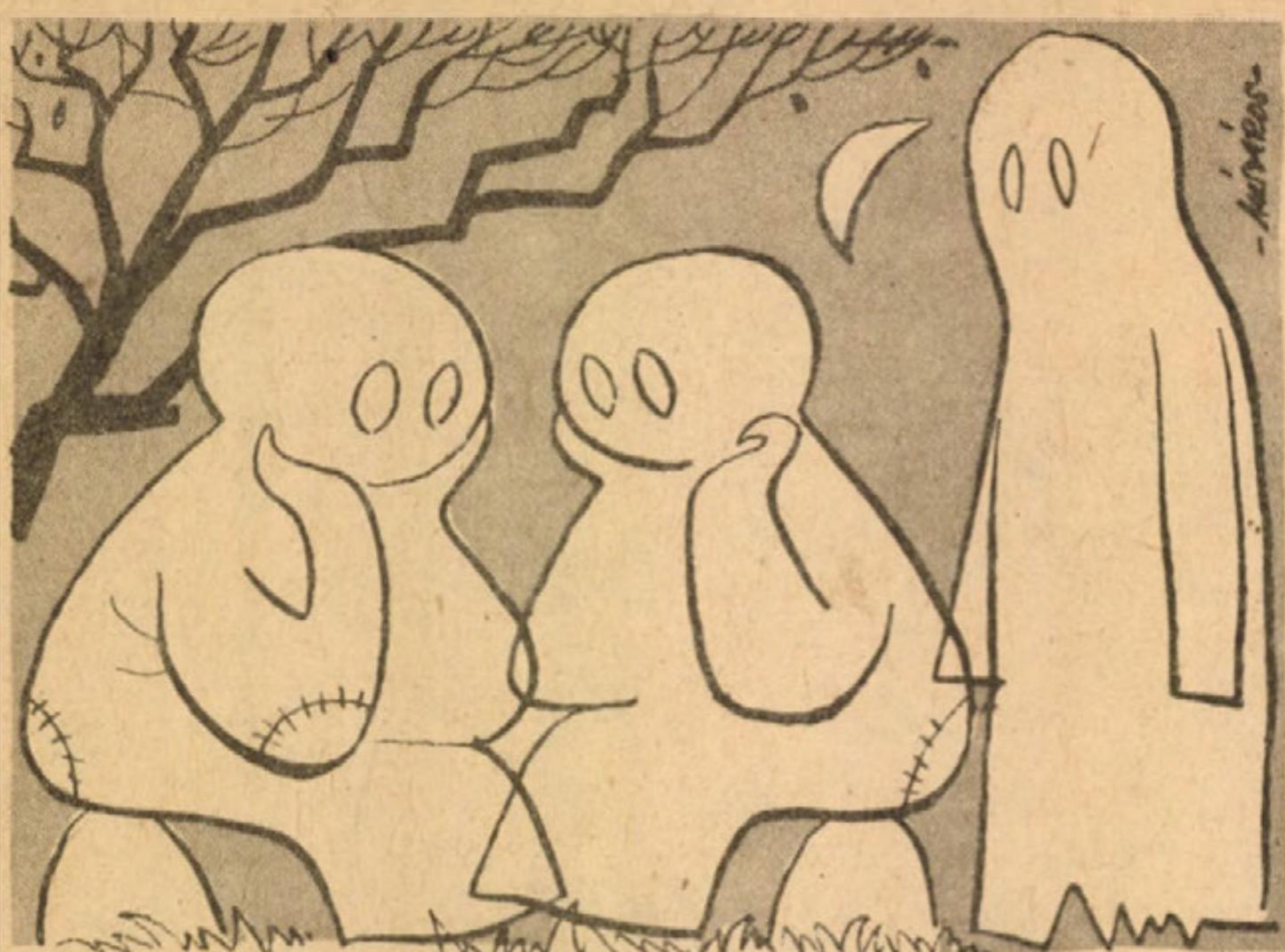
Az érdekeltek hozzászólnak

„Megy az akta vándorútra” címmel, orvosi lakás vásárlása ügyében írt panaszunk közlését hálásan köszönjük. Az állami hozzájárulást megkaptuk, és így az ingatlant megvehetjük.

Poroszlói Közs. Tan. VB.
Baksa Jenő VB-titkár.

Letűnt egzisztenciák

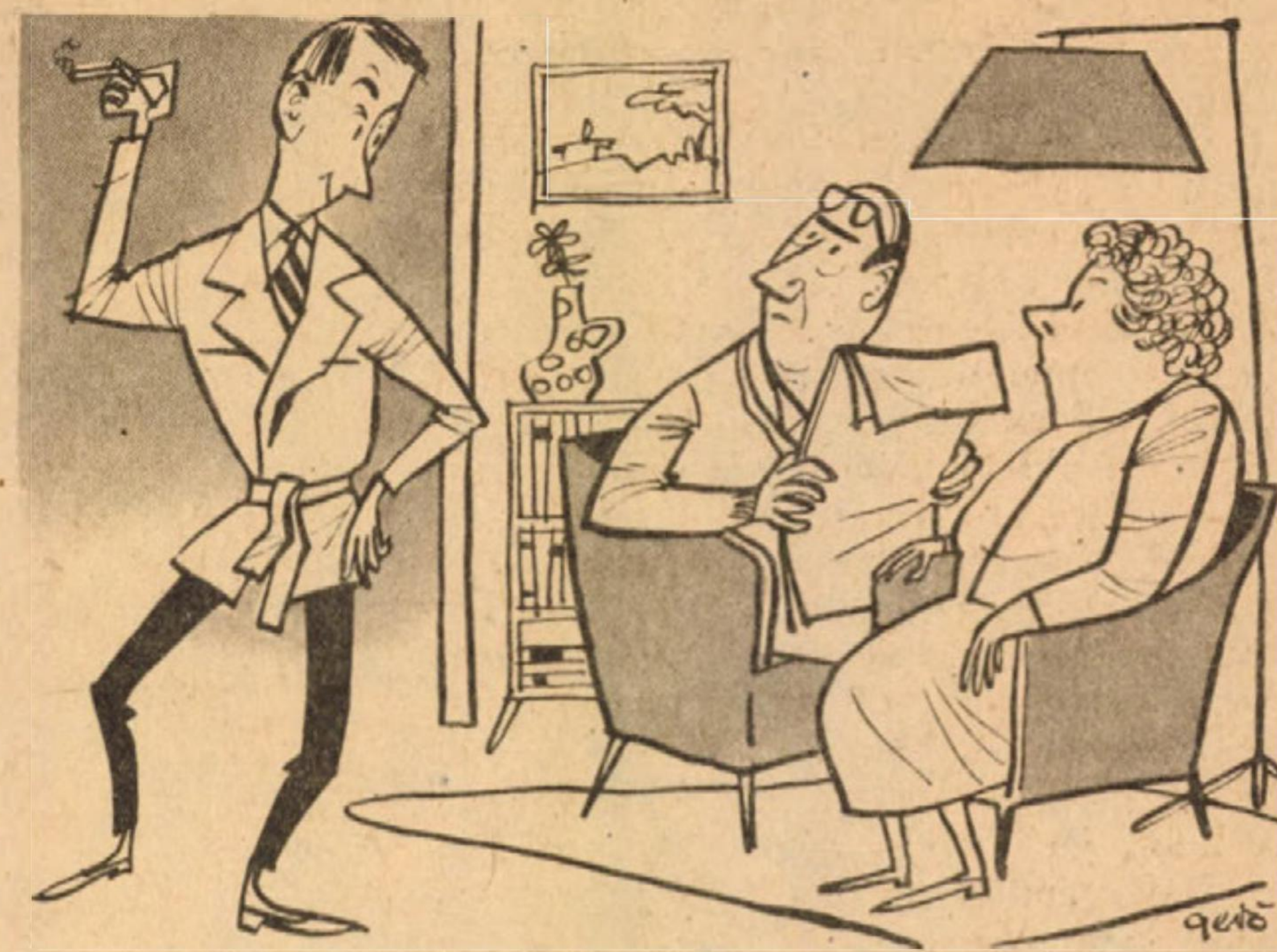
Mészáros András rajza

– Borzasztó! Ez a materialista világnézet teljesen tönkretesz bennünket!

Kicsit korai

Gerő Sándor rajza

– Hát te meg hová mégy?
– Az egyhetes érettségi találkozónkra, a Paradisóba!

Idézet?

Senkinek sem lehet megtiltani azt, hogy kedves költője szavait idézve adjon nagyobb nyomatékot önnön szavainak. Különösen örvendetes, ha annak a poétának sorait idézik egyre sűrűbben, akinek *„élete, ha van élte még egy, a proletár utókoré”*.

Idézni lehet fejből is, lehet úgy is, hogy elővesszük és kikeressük a sorokat, amelyeket fogalmazványunkba akarunk iktatni. A technikai kivitelezéshez az olvasónak igazán nincs semmi köze. De ahhoz már van, hogy az idézet pontos legyen. Ehhez akkor is ragaszkodhat, ha a költő teljes életművében az idézett sor csak egyszer fordul elő. Hát még mennyire megkövetelheti a hű közlést akkor, ha az idézett sor a költő életművében kétszer fordul elő.

A Népszava május 24-i számának színikritikájában (Mindent a mamáért, Cs. Gy. írása) ezt olvassuk: *Az ugyanis, hogy az ember megöregszik, izmai meglazulnak, „szájában szaporodik az idegen anyag”*... Ismerős az idézet, határozottan ismerős, de valahogy nincs rendben. József Attilának van egy hasonló sora a *„Levegőt!”* című versében: *„Szaporodik fogamban az idegen anyag, mint szívemben a halál.”* És van egy hasonló sora a *„Majd emlékezni jó lesz”* című versében: *„Fogamban szaporodik az idegen anyag, mint a halál is szívemben.”* De a szájában nem szaporodik az idegen anyag, szájról szó sincs, csak a színikritika írójának rossz memóriájában.

Ha majd legközelebb idézettel díszíti valamelyik cikkét, tartsa szem előtt József Attila alábbi szavait: *„... dolgozni csak pontosan, szépen, ahogy a csillag megy az égen, úgy érdemes.”* (Variánsok az Eszmélet ciklushoz, 6. rész.)

Sz. L.

Kép a jövőből

Vasvári Anna rajza

– Uram, legyen egészen nyugodt. Ez szolid kisipari munka...

SAKKVICCEK

A nagy mérkőzés

Takács Zoltán rajza

A játszma végén

Vasvári Anna rajza

– Mondtam, hogy majmot csinálok belőle! ...

A gyarmatosítás történetéből

Szűr-Szabó József rajza

– Biztos, hogy már mindent elfoglaltunk?

BÉKÍTÉSI KÍSÉRLET

Külön-külön is imádtam a bűbájos Pistát és a vonzó, nőies Icukát, a legszeretetreméltóbb házaspárt, akiket valaha is ismertem. És most egyszerre elveszítettem őket. Pedig ők is szerettek engem, ezt határozottan merem állítani. Éppen ezért vettem a bátorságot, hogy amikor megtudtam, hogy összevesztek, még azon reggel elrohantam Pistához.

— Megőrültél? Otthagytad Icukát?

Megkérdezte, kiről beszélek, mert ő tegnap óta nem ismer Icuka nevű nőszemélyt. Egyébként, ha tudni akarom, tegnap egy férfival látta őt együtt, köztük vége mindennek, ő nem túlozta el a dolgot, nincs itt semmiféle félreértés.

Rohantam Icukához.

Icuka megkérdezte, ki az a Pista. Ja, azt nem ismeri, rá sem tud nézni, mert ő csak bosszúból sétált karonfogva azzal az emberrel, hogy Pista meglássa őket, mert tegnapelőtt az a gazember (Pista), egy nő társaságában ült órák hosszat egy eszpresszóban, ő nem gyerekeskedik, de már egyéb okokból kifolyólag is elege van abból a csibészből (Pistából).

Még délelőtt visszaszáguldottam Pistához.

Kijelentette, hogy az a nőszemély (Icuka) hiába akar bármit is ráfogni, ő a kolléganőjével egy fontos szakmai problémát beszélt meg, de egyébként sem érdekli, gondoljon amit akar, egy nőszemély, aki a férje zsebéből rendszeresen ellopja a pénzt.

Délben ismét Icukánál voltam.

Egy szó sem igaz abból, hogy pénzt lopott volna valaki, hanem az igaz,

hogy az a gazember (Pista) nem adott haza soha egy vasat sem, és különben is kiállhatatlan volt már az az undorító szokása, hogy folyton a körmét rágta, még vacsora közben is.

Újra Pistához mentem.

Még ha rágta volna is a körmét, az sem tesz túl azon, hogy az a perszóna (Icuka) nő létére horkol, a szennyes edényt hetekig heverteti az asztalon, mert mosogatni az derogál neki.

Délután visszasétáltam Icukához.

Még ő mer beszélni, az a himpellér (Pista), akit hetekig nem lehet belekergetni a kádba, két hétig hord egy inget, s mikor mosásba kerül, a Patyolat nem is akarja vállalni.

Kis tétovázás után még felkerestem Pistát.

Az a hárpia (Icuka) megkapja a magáét, ha találkoznak.

Icukához már nem volt kedvem még egyszer elmenni, de véletlenül találkoztunk.

Az az aszfaltbetyár (Pista) számíthat rá, hogy rövidesen ki lesz lúgkövezve a szeme.

Nem is kísérleteztem tovább a békítéssel. Mindkettőjüket megértettem. Két ilyen ember, mint amilyennek megismertem Icukát és Pistát, valóban nem tudhat együtt élni. Csoda, hogy ennyi ideig is kibírták egymással.

Azóta már többször találkoztam velük. Megint összebújva járnak, és szerelemteljes pillantásokat lövellnek egymásra. Amikor észrevesznek, átmennek a túlsó oldalra, vagy befordulnak a sarkon.

Már nem szeretnek engem... Talán megtudtak rólam valamit.

Kékvölgyi Vilmos

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 61.2749 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.